

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GAIA TATE

MY
ACCIDENTAL
VALENTINE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Benim Kazara Sevgilim

MM Kısa Öykü Romantizm

Gaia Tate

**© Telif Hakkı 2025 Gaia Tate
tarafından. Tüm hakları saklıdır.**

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Telif Hakkı© 2025 yazan Gaia Tate
FIC027190

[Gaia Tate'in haber bültenine abone olun](#)

TikTok [@ authorgaiatate](#)

Instagram [@ authorgaiatate](#)

E-posta authorgaiatate@gmail.com

İçindekiler

BÖLÜM 1. BULUŞMA BÖLÜM

2. AYAK İŞİ BÖLÜM 3.

GERGİNLİK BÖLÜM 4.

DOĞRULUK MU CESARET Mİ

BÖLÜM 5. SARHOŞ SONSÖZ

YAZARIN NOTU

DIĞER HIKAYELERİME GÖZ ATIN

BÖLÜM 1. BULUŞMA

En iyi arkadaşım Emilia Sevgililer Günü'nde doğdu, bu yüzden şu anda ateşli, düşünceli bir adam tarafından becerilmek yerine, dizlerime kadar kara batmış evinin verandasında duruyorum ve elimde kocaman bir buket var. Zaten kimse beni sikmek için sıraya girmiyordu - üç yıllık erkek arkadaşım Tim'den ayrılalı sekiz ay oldu ve o zamandan beri kronik olarak bekâırım. Yani bu yıl, grubumuzdaki herkes çiftler halinde gelirken, ben yalnız geliyorum. Kelime oyunu yapmak istemedim.

Emilia'nın doğum gününün konuk listesi hep aynıdır: Emilia Lee'nin kendisi -aynı zamanda Millie olarak da bilinir, ana karakter enerjisiyle ya binerim ya ölürüm- ve golden retriever cinsi erkek arkadaşı Peter Stein; Peter'ın akıllı, komik kız kardeşi Tina Stein ve Tina'nın sevgi dolu kız arkadaşı Amira Saule; Emilia'ya kesinlikle hayran olan kız kardeşim Chara Warren (ve bu duygu karşılıklı); Chara'nın erkek arkadaşı Sean Portman, onu bütün gece ayakta ve öğlene kadar yatakta tutan bir oyun alışkanlığına sahip tatlı, aile zengini bir adam; ve tabii ki ben-Sam Warren.

Millie'nin evinin ön kapısı açıldığında zihnim tamamen boşalıyor çünkü eşikte Adam Payne duruyor.

Dünyadaki onca insan arasında, burada olmasını beklediğim son kişi oydu.

Adam Payne, Peter'ın en iyi arkadaşı ve dördümüz - ben, Emilia, Peter ve Adam - eskiden lisede beraberdik. Adam ve Peter üst sınıftaydı.

bizden bir üst sınıftaydı. Hepimiz ilk kez bu şekilde tanıştık ve Emilia ile Peter o zamandan beri birlikteler. Adam Peter'ın, ben de Millie'nin en iyi arkadaşı olduğum için doğal olarak doğum günlerinde yollarımız kesişti. Adam aynı zamanda benim uzun süredir lisede aşık olduğum kişi. Sorun şu ki, Adam Payne benden nefret ediyor.

Aslında bu biraz utanç verici, çünkü Adam ve ben sadece grup ortamlarında etkileşime girdik ve o zaman bile sohbetlerimiz hiçbir zaman garip küçük konuşmaların ötesine geçmedi - onları canlı tutmak için tüm ağır işleri ben yapıyordum.

Onunla romantik bir ilişkim olamayacağını hep biliyordum. Birincisi, o benim ligimin tamamen dışında - üç yıl boyunca yıldız bir futbol oyuncusu olan akıllı, seksi eski lise satranç şampiyonu, şimdi diş teknolojisi konusunda uzmanlaşmış bir makine öğrenme girişiminde baş bilim adamı, Beverly Hills, 90210'dan Brandon Walsh'un yüzü ve bir Yunan tanrısının vücuduna sahip - ve bir diğeri, neredeyse kesinlikle . Liseye birlikte gittik, bu yüzden onu pek çok kızla çıkarken gördüm.

Ama heteroseksüel bir erkeğe duyduğum bu karşılıksız aşka rağmen onu yılda iki kez görmeyi seviyordum. Dört gözle beklediğim bir şeydi, karnımdaki kelebekleri şımartmak için bir şanstı. Ta ki ben her şeyi mahvedene kadar.

Bu olay dört yıldan kısa bir süre önce, Peter'ın doğum gününden hemen sonra gerçekleşti, ancak ben bunu bir hafta sonrasına kadar öğrenemedim. Adam Payne'in ben oradaysam Emilia'nın doğum günü partisine katılmayı reddettiğini -şok ve hayal kırıklığıyla- tesadüfen o zaman keşfettim.

Şöyle oldu.

Emilia'nın doğum gününden sadece dört gün önceydi. Onun evindeydik, elimizde kahve fincanlarıyla uzanmış sohbet ediyorduk, ben de onun fotoğraf galerisinde geziniyordum.

Yerel bir barda sarhoş olup barmenle karaoke yaptığımız gecenin fotoğrafı için.

Sonra ekranında Peter'dan gelen bir mesaj belirdi: "Evet, Sam gittiği için Adam senin doğum gününe gelmiyor..."

Donup kaldım. Kelimeler ilk başta tam olarak algılanmadı, sanki beynimin darbeyi algılaması için fazladan bir saniyeye ihtiyacı vardı. Şok olduğumu söylemek hafif kalır. Kalbimin kırıldığını, aşağılandığımı ve kafamın karıştığını aynı anda hissettim, bunu hak edecek ne yaptığımı dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Erimiş bir lav havuzuna düşmüş gibiydim, içimdeki her şey aynı anda yanıyordu.

Millie'ye mesajı sorduğumda gerçekten üzgün görünüyordu, suçluluk duygusu yüzünden okunuyordu. Adam'ın fikrini değiştirmesini umduğunu, böylece bana söylemek zorunda kalmayacağını ve ona ne kadar büyük bir aşk beslediğimi bildiği için bu konuşmayı yapmaktan korktuğunu itiraf etti.

Anlaşıldığı üzere, Adam iki gün önce Peter'a muhtemelen onun doğum günü partisine gitmeyeceğini söylemiş ve başlangıçta nedenini açıklamayı reddetmişti. Ancak Peter onu sıkıştırdığında, Adam isteksizce bunun sebebinin benim, Sam Warren'ın, orada olacak olmam olduğunu itiraf etti. Peter, Adam'a ayrıntıları paylaşmayacağına dair söz verdiğini iddia etti ama bunun Peter'ın doğum gününde olanlarla bir ilgisi olduğunu ima etti. Emilia'nın tüm çabalarına -zorlamalarına ve hatta duygusal şantaja başvurmasına- rağmen Peter kararlılığını korudu ve başka bir şey söylemeyi reddetti.

Bunu öğrendiğimde ne kadar utandığımı tahmin edebilirsiniz, özellikle de Peter'ın partisinde o kadar sarhoş olmuştum ki gecenin çoğu bulanıktı. Yine de önemli bir ayrıntıyı hatırlıyordum: Adam'la konuşmak için ona yaklaşmaya karar vermek. Sarhoş mantığımla, kendimi ikna etmiştim.

arkadaş olmamızın zamanı gelmişti. Yani, neden olmasın? Sevimli biriydi. Karanlık, soğuk esprileri beni her zaman güldürürdü ve aramızda romantik bir şey olamayacak olsa da, arkadaş olmak gayet makul bir fikir gibi geliyordu.

Ertesi sabah, hayatımın en kötü akşamdan kalmalığıyla uyandım ama garip bir şekilde kendimi başarılı hissettim. Elbette biraz utanmıştım ama çoğunlukla kendimle gurur duyuyordum. Sonunda Adam'la aramızdaki buzları erittiğimi düşünüyordum. Hayali zihnimde, o andan itibaren ben, Emilia, Peter ve Adam'ı yakın bir grubun parçası olarak hayal ettim - birlikte sinemaya gidiyor ya da olmak üzere olduğumuz harika arkadaşlar gibi takılıyorduk.

Ama görünüşe göre, gerçekte o kadar utanç verici bir şey yapmışım ki Adam beni bir daha görmek istemediğine karar verdi.

Sonraki aylar boyunca, ne olmuş olabileceği -ya da daha kötüsü, ne yapmış olabileceğim- üzerine düşünmekten kendimi alamadım. Teorilerim utanç verici ile düpedüz utanç verici arasında değişiyordu. Belki de ona ABD'nin en iyi erkek atletleriyle ilgili bir belgesel izlerken sınıfta ereksiyon olduğum zamanın hikayesini anlatmıştım. Ya da daha da kötüsü, belki de onu öpmeye çalışmış ya da köşeye sıkıştırmak veya uygunsuz bir şekilde dokunmak gibi eşit derecede aptalca bir şey yapmıştım. Bu asla yapacağım bir şey değil - rızaya kutsal bir gibi değer veriyorum - ama her zaman bir gerilim filminde kötü adam olduğu ortaya çıkan ürkütücü güvenilmez anlatıcı olmaktan mantıksız bir korku duymuşumdur. Yani, evet, paranoya biraz iz bırakıyor.

Millie tabii ki beni çalıştı. Muhtemelen yanlış bir şey yapmadığım konusunda ısrar etti ve gecenin büyük bölümünde beni gördüğüne yemin etti. Hatta Adam'la mutfakta bire bir konuştuğumuzu bile hatırlıyor ve aslında iyi vakit geçiriyor gibi görüldüğümüzü söylüyordu. Onu taciz etmediğimden ya da uygunsuz bir şey yapmadığımdan emindi. Ve onu öpmeye çalışmış olsam bile, Adam'ın

tehdit altında hissetmezdim - benden daha uzun, daha güçlü ve fiziksel olarak çok daha güçlü - bu yüzden en kötü ihtimalle garip bir baştan çıkarma girişimi olurdu.

Bu beni biraz rahatlattı, ancak endişem geçmeyi reddetti.

Bu anıyı kurtarmak için umutsuzca bir girişimde bulunarak bir hipnozcuya bile gittim ama yaşlı bir adam ASMR seansı gibi hissettiren bir şeye yüz dolar harcadım ve kesinlikle hiçbir şey elde edemedim. Beynim beni yeniden yaşamanın utancından kurtarmak için her şeyi silmiş gibi görünüyordu. Bir süre Adam'la yüzleşmeyi ve ona gerçekte ne olduğunu sormayı düşündüm ama utanç ve aşağılanma o kadar ağır bastı ki otuz yaşındaki her olgun erkeğin yapacağını yaptım: ondan tamamen kaçtım, hiç olmamış gibi davrandım ve anıyı o kadar derine gömdüm ki sadece yalnızken yeniden ortaya çıktı - beni fiziksel olarak kafamı sallamak zorunda bıraktı.

Peter'ın doğum gününden beri -hayatımın en utanç verici günlerinden biriydi- Adam'ı görmedim. O zamandan beri Millie'nin doğum günlerini atlıyor ve ben de sırf onunla karşılaşma ihtimalini ortadan kaldırmak için Peter'inkini atlamaya başladım. Kapı açılıp da Adam Payne karşımda durup bana bakınca tamamen gafil avlandım.

Isı boynumdan kulaklarıma o kadar hızlı yayılıyor ki, X-Men'deki Mystique'in pullu formuna dönüşmesi gibi saf bir utanca dönüştüğümü hissediyorum. Bacaklarım titriyor, beni zar zor ayakta tutabiliyor ve bir an için oturmazsam bayılabileceğime ikna oluyorum. Yüzümde ne yazdığını hayal bile edemiyorum, çünkü zihnim aynı anda milyonlarca düşünceyle yarışıyor.

Ama sonra, beni çok şaşırtan bir şekilde, Adam sadece "Merhaba" dedi, yüzü tamamen nötrdü ve kapıyı benim için açık tutmak üzere geri çekildi.

Bana bağırmasını, yumruk atmasını ya da beni öldürmesini mi bekliyordum bilmiyorum ama elimdeki çiçekler hafifçe titreyerek onun yanından geçip eve girdiğimde büyük bir rahatlama hissediyorum.

Koridora çıkıyorum, botlarımı paspasa silerken Adam'a bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Orada öylece duruyor, sanki bir şey söylememi bekliyor ama bakışlarımı başka bir yere sabitleyerek yüzümün yanmamasını diliyorum. Sonra oturma odasından gelen belli belirsiz sesler duyuyorum ve kaçma fırsatını yakalıyorum.

"Hey, Sammy!" Kız kardeşimin sesi ben daha onu görmeden çınlıyor. Tina ve Amira da odadalar, üçü de dekorasyonla meşgul. Chara ve Tina sandalyelerin üzerinde durmuş, Amira diğer ucunu sabit tutarken tavana bir dizi ışık bantlıyorlar.

"Selam, Sam!" Tina ve Amira beni sıcak bir şekilde karşılıyor ve üçü de sarılmak için acele ediyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, ama aklım hâlâ koridorda beni içeri alan Adam freaking Payne ile karşılaşmamda.

Chara tek kaşını kaldırarak ayaklarıma bakıyor. "Hey, ayakkabılarını çıkar!"

"Doğru, özür dilerim," diye mırıldanıyorum, koridora doğru geri adım atarken sırt çantamı ve buketi ona uzatıyorum. Ama kaçamadan önce sert bir şeye çarpıyorum. Katı, sıcak ve hafifçe taze çamaşır ve tıraş kremi kokan bir şeye.

Adam'la yüz yüze geleceğimi bildiğim için beceriksizce arkamı döndüğümde, beni bırakmadan önce eli kısa bir süre omzumu sıyırıyor. Tanrım, onu unuttuğumu sanıyordum - özellikle de dört yıl önceki o aşağılayıcı günden sonra ve hatta Tim'le çıktıktan sonra - ama belli ki unutamamışım.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, etrafından dolanmaya çalışırken gözlerimi yere indiriyorum. Ama Adam o kadar iri ki çıkışı tamamen kapatıyor, bu yüzden geçmeme izin vermek için kapı çerçevesine doğru geri adım atmak zorunda kalıyor. Yanından geçerken kazara göğüslerimiz birbirine değiyor ve evden dışarı fırlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Koridorda botlarımın bağcıklarını karıştırıyor, sırf zaman kazanmak için utanç verici derecede kötü bir şekilde çözmeye çalışıyorum. Ben tam olarak kendime gelemeden Peter merdivenlerden iniyor, beni gördüğünde yüzünde geniş bir sırıtış beliriyor.

"Hey, Sam, ?"

"Hey, Peter," diyorum, sonunda botlarımı çıkarmayı başarıyorum ve ayağa kalkıp ona hızlıca sarılıyorum. "Üzgünüm geciktim. Trafiğe takıldım."

"Endişelenme." Peter sırıtıyor ve uzaklaşmadan önce sırtımı sıvazlıyor. "Ceketini alayım."

Ceketimle boğuşup omuz silkmeye çalışırken göz ucuyla Adam'ı görüyorum. Koridora geri dönmüş, sanki konuşmanın bir parçasıymış gibi rahatça kapı aralığına yaslanıyor. Bakışları üzerimde duruyor ve aniden tenim yanıyormuş gibi hissediyorum.

Ceketimi Peter'a uzattım ve neşeli ve soğukkanlı görünmek için elimden geleni yaparak "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

Peter duraksıyor, düşünüyor. "Süslemeleri neredeyse bitirdik ve yemek servisi otuz dakika içinde burada olacak, yani çoğunlukla hazırız. Ama eğer istersen pastayı bir saat içinde fırından alabilirsin. Benim gidip Millie'yi almam gerekecek, o yüzden bunu halledebilirsen çok yardımcı olursun."

"Elbette, yaparım," diyorum, evden ve Adam'dan bir süreliğine uzaklaşma bahanesiyle rahatlamış bir şekilde.

"Sağ ol dostum," diyor Peter, sonra bana dönmeden önce Adam'a hızlıca bir bakış atıyor. "İçecek bir şey ister misin? Bira ve şarabımız var."

"Tanrım, hayır!" diye bağırdım, yanaklarıma sıcaklık hücum etti. Peter'ın doğum günü partisindeki baygınlığımdan beri -daha doğrusu bir şey olduğunu öğrendiğim ama ne olduğunu bilmediğimden beri- alkolden vebadan kaçır gibi kaçıyorum. Daha önce alkolle ilgili bir sorunum olduğunu hiç düşünmemiştim ama o olaydan sonra tamamen tövbe ettim ve o zamandan beri bir damlasına bile dokunmadım.

"Teşekkürler, ben... içki içmem," diyorum hızlıca, patlamamı yumuşatmaya çalışarak.

"Ah, doğru ya," diyor Peter, yüz ifadesi özür dileyen bir gülümsemeyle yumuşuyor. "Özür dilerim, unutmuşum. Meyve suyumuz ve kolamız da var."

"Ve alkolsüz bira," diyor Adam aniden, dönüp tekrar bana bakarak. İçimde bir şeyler kıpırıyor - derimin altında uğuldayan rahatsız edici bir gerginlik ve istek karışımı.

Geldiğimden beri ilk kez ona gerçekten bakıyorum - onu içime çekiyorum - ve Tanrım, hatırladığımdan daha da muhteşem. Artık daha kaslı, pazuları tişörtünün kollarını zorluyor ve nabzıma tehlikeli şeyler yapıyor. Saçları kısa, koyu renk ve kıvırcık; o kadar yumuşak görünüyor ki parmaklarımı saçlarında gezdirmek, hatta belki de koklamak istiyorum. Ve gözleri, o inanılmaz koyu yeşil, neredeyse gerçek dışı görünüyor, sanki lens takmış gibi. Ama lens takmadığını biliyorum.

Gözlerimiz bir anlığına buluşuyor ama ifadesini okumak imkânsız. Genelde iyi bir empati kurabildiğim için kendimle gurur duyarım ama ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Kızgın mı? İğrenmiş mi? Benden nefret mi ediyor? Nefesim kesiliyor ve midem düğümleniyor.

"Harika," başarıyorum, sesim hiç de çıkmıyor. "Bira ister misin o zaman?" Peter soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim boğuk çıkıyor. Boğazımı hızlıca temizliyorum. "Teşekkürler."

Peter ceketimi asmaya gitmeden önce, "Birazdan getiririm," diyor ve mutfağa girip gözden kayboluyor.

Adam'ın yanından tekrar geçerek oturma odasına doğru ilerliyorum. Yemin ederim ben geçerken bana yan gözle bakıyor ve içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

"Hey, yardıma ihtiyacınız var mı?" Odaya girdiğimde Chara, Tina ve Amira'yı görüyorum. Sandalyeleri yerlerine koyuyorlar, üzerlerindeki ip ışıklar usulca parlıyor.

Chara, "Pek sayılmaz, işimiz hemen hemen bitti," diyor.

Tina kumaş kaplı masadan bir yığın peçete alıyor. "Ama eğer vaktin varsa, bana kuğuların nasıl yapıldığını tekrar gösterebilir misin?"

"Elbette," diyorum, ellerimi meşgul edecek bir şey bulduğum için rahatlamış bir şekilde. Peçete kuğularım her zaman çok sevilir ve her yıl Tina'ya onları nasıl katlayacağını gösteririm ama o hep unuttur. Yine de aldırıyorum, aslında bu süreci meditatif buluyorum.

Masaya oturup katlamaya başlıyorum, Adam'ı görebileceğim koridora doğru bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Yine de bir süre sonra elimde olmadan hızlıca bakıyorum ama o gitmiş. Biraz daha rahat nefes alıyorum.

"Ee Sam, yeni işin nasıl?" Amira yanıma oturarak soruyor.

"İyi," diyorum omuz silkerek. "Biraz zor ama umarım birkaç hafta içinde alışırım."

"Ona gizlilik sözleşmesi imzalatmışlar, o yüzden bu konuda konuşamaz," diye araya giriyor Chara, bana sert bir bakış atarak.

"Bekle, yeni işin ne?" Tina kaşlarını çatarak soruyor. "FBI'da falan mı çalışıyorsun?"

Gülüyorum. "Hayır, ben bir proje yöneticisiyim. Şu anki projem hakkında fazla bir şey paylaşamam, ama söz veriyorum görüldüğü kadar heyecan verici değil."

Tina sırtarak, "Tam da bir FBI ajanının söyleyeceği şey," diye alay ediyor.

Ben de sırtıyorum ama yeni işim yerine Adam hakkında konuşmayı tercih ederim. Yine de durup dururken konuyu ona getiremem, bu yüzden konuşmayı bitişik bir konuya yönlendiriyorum. "Hey, Sean nerede?" Chara'ya dönerek soruyorum.

"O gün izin alamadı," diyor. "Ama yarın burada olacak."

Tina sırtarak, "Bütün yatağın kendisine ait olmasından gizliden gizliye heyecan duyuyor," diye alay ediyor.

"Değilim," diye Chara. "Yalnız uyumaktan nefret ediyorum. Sean benim taşınabilir ısıtıcım sayılır."

Şimdi Adam'dan bahsetmek biraz rastgele görünebilir ama çok da büyük bir sıçrama değil. Hafifçe eğilip koridora doğru hızlı bir bakış attıktan sonra sesimi alçaltıyorum. "Bu arada," diye soruyorum, sesimi rahat çıkarmaya çalışarak. "Adam'ın burada ne yaptığını biliyor musun?"

"O Pete'in en iyi arkadaşı," diyor Tina, bir peçete alıp benimki gibi kuğu şeklinde katlamaya çalışarak. "Ne, ona karşı bir şeyin mi var?"

"Hayır," diyorum hızlıca -belki de fazla hızlı. "Sadece onu bir süredir görmedim. Bu yüzden soruyorum."

"Ah, doğru ya," diyor Tina, hâlâ peçeteyle oynarken. "Evet, Pete bizimle yaşarken onu her zaman görürdüm ama artık pek görmüyorum. Yine de iyi bir adamdır."

Amira omzunun üzerinden bakarak, "O okunamaz," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, belki biraz fazla hevesle. "Biliyorum, değil mi? Ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

Ama devam edemiyoruz çünkü tam o sırada Peter elinde bir şişe alkolsüz birayla odaya giriyor. Peçete katlamasının inceliklerine odaklanıyormuş gibi yaparak anında sessizliğe gömülüyoruz.

"Kuğu peçeteleri!" Peter masaya yaklaşıp şişeyi bana uzatırken heyecanla söylüyor. "Güzelmış!"

Sonraki yarım saati oturma odasında sohbet ederek geçiriyoruz. Tina ve Amira "bin yıllık bahçeleri" hakkında konuşuyorlar - nane, fesleğen, biberiye ve kekik saksılarıyla dolu bir pencere kenarı. Chara, Sean'la birlikte Danimarka'ya yaptıkları geziden hikayeler paylaşıyor, yanlışıyla fermente balık sandviçi sipariş ettiklerini ve Bay Bean'in biftek tartarla uğraşması gibi garip bir kararlılıkla yemeye çalıştıklarını anlatırken gülüyor.

Sohbet sonunda Peter'ın kendisine doğum günü hediyesi olarak yaptırdığı yeni dövmesine geliyor. Bileğindeki Ouroboros dövmesini göstermek için kolunu sıvadığında, sessizce kimsenin konuşmayı Peter'ın doğum gününe yönlendirmemesi için dua ediyorum. İhtiyacım olan son şey Tina'nın neden orada olmadığını sorması. Resmi mazeret annemin doğum gününün aynı gün olması, ama kız kardeşim bu yalanı kolayca paramparça edebilir.

Kimsenin konuyu açmasına fırsat vermeden hemen konuyu değiştiriyorum. "Hey, Peter, bana

Fırının adresi?" Ses tonumu hafif tutarak soruyorum.

"Şehir merkezindeki Tarçınlı Kedi," diyor Peter, ben bir kuğu daha katlarken. Sonra kayıtsızca ekliyor, "Adam'da adresi var."

Hazırlıksız yakalandığım için göz kırpiyorum. "Adam'dan isteyeyim mi?" Peter başını sallıyor. "Hayır. Adam seninle geliyor.

Arabası var."

Donup kaldım. "Pardon?" Aptal gibi göz kırparak idare ediyorum.

Sonra kapı aralığından o sakin, tanıdık sesi duyuyorum. "Gitmeye hazırım."

Kafamı kaldırdım ve Adam'ın orada durduğunu gördüm, arabanın anahtarları elimdeydi.

el.

2. BÖLÜM HATALAR

Koridorda botlarımı tekrar giyerken kendimi kesime götürülen bir kuzu gibi hissediyorum. Çünkü elbette Adam, Millie'nin doğum gününe dört yıl önce her ne olduysa, her ne yaptıysam onunla ilgili olarak benimle yüzleşmek için gelmiş olmalı.

Peter'a taksiye binip pastayı kendim alacağımı söylemeyi, hatta Adam'ın kendi başına halletmesini önermeyi çok istiyorum. Ama Adam bir saniye bile ayrılmıyor. Peter bana talimatları vermeyi bitirene kadar orada kalıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan Adam'la birlikte evden çıkıp garaj yoluna park etmiş siyah cipine doğru yürüyoruz.

Karda ilerliyoruz ve tek kelime etmeden arabaya biniyoruz. Aramızdaki gerilim havada ağır ağır asılı duruyor, soğuğa kaçan beyaz nefes pufları kadar görünür. Emniyet kemerini kurcalıyorum, ceketimi üzerime daha sıkı çekiyorum, gariplik ve ısırın soğuğun karışımından titriyorum. Adam arabayı çalıştırıyor ve araba ısınırken biz de sessizce oturuyoruz.

Tanrım, keşke Sean burada olsaydı. Onun da arabası var ve o zaman benden nefret ettiği belli olan ve muhtemelen dönüş yolunda cansız bedenimi yol kenarına atmaya planlayan Adam lanet Payne'e takılıp kalmazdım.

Beni gerçekten öldürmeden önce gerçekten bir şey söylemem gerekiyor - belki havayı temizlemeye çalışabilir ve sonunda ona ne olduğunu sorabilirim.

Ellerimi ovuşturuyorum ve Adam'a bakıyorum. Dümdüz karşıya bakıyor, yüzü bomboş ve midemde fokurdayan endişe neredeyse dayanılmaz. İlk hamleyi yapmak - eğer , tüm hafta sonunu diken üstünde yürüyormuşum gibi hissederek geçireceğim.

"Dinle," diye başladım.

Ama tam o anda Adam bana döndü ve "Üşürsen ısıtmalı koltuğu açabilirim" dedi.

İkimiz de sessizliğe gömüldük, sadece birbirimize bakıyorduk. "Ne?" diye sordu.

"Ne?" "Bu harika olur, teşekkürler." diye yankılandım ve hemen ekledim.

Adam gösterge panelindeki bir düğmeye basıyor ve neredeyse anında altımdaki koltuk ısınmaya başlıyor. Beni izliyor - düşmanca değil, ama sanki söylemek üzere olduğum şeyi söylememi istiyormuş gibi.

"Teşekkürler," diye tekrar mırıldanıyorum, nabzım hızlanıyor. Yüzüm sıcak ve dilim ağırlaşıyor, sanki benim bile değil, sadece yabancı bir şey ağızıma ağırlık yapıyor. Telefonumu çıkarıp, hâlâ üzerimde olduğunu hissettiğim bakışlarıyla karşılaşmamak için telefonumda geziniyormuş gibi yapıyorum.

Kısa süre sonra araba gümbürdeyerek hareket etti ve garaj yolundan çıkıp karlı caddeye girdik. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü kesinlikle tam bir panik atağın eşiğindeydim.

Bir süre sessizce oturuyoruz ve beş dakika boyunca telefonuma bakmak acı verici bir şekilde garip hissettirdiğinden, dışarıdaki karlı manzaranın büyüüne kapılmış gibi davranmaya geçiyorum. Evler geçiyor, çatıları karla örtülmüş,

tatil kartlarından fırlamış gibi görünüyordu. Sonunda nefesimin düzene girmeye başladığını hissediyorum.

Ama sonra Adam'ın bakışları tekrar üzerime çevriliyor ve panik tekrar başlıyor. Kendimi tamamen çözülmekten korumak için kafamda rastgele, karmaşık sayılar toplamaya başlıyorum - bunun sizi daha zeki gösterdiğini duymuştum, sanki düşüncelere dalmışsınız gibi. Gerçekte ne kadar endişeli ve telaşlı olduğumu fark etmesini engelleyecek herhangi bir şey.

Neyse ki çok geçmeden şehir merkezine giriyoruz ve pembe duvarlı, önünde büyük bir tabelada Tarçınlı Kedi yazan küçük bir fırın görüyorum. Adam hemen önüne park ediyor ve hızla emniyet kemerini çözüyor.

Ben de aynısını yapmak için çabalıyorum, ama kilidin düğmesine bastığımda, kemeri serbest bırakmadan içeri giriyor. Kendimi kurtarmak için çekiştiriyorum ama tamamen sıkışıyor.

Ben daha bir şey söyleyemeden Adam çoktan arabadan inmiş, ben hâlâ emniyet kemeriyle boğuşurken kapıyı arkasından kapatmıştı. Spor salonuna gitmeye başlamalıyım. -Emniyet kemeri tokasına yenik düşmek hiç de hoş bir görüntü değil, özellikle de yavaş ve acılı bir şekilde ölmemi muhtemelen umursamayacak bir adamın arabasında sıkışıp kalmışken.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, emniyet kemerini tekrar çekiştiriyorum. Hayal kırıklığıyla başımı kaldırıp bakıyorum, Adam'ın çoktan fırına girmiş olmasını bekliyorum. Ama öyle değildi. Onu pencereden görüyorum, çırpınışımlı izliyor ve bir an sonra arabanın etrafından dolaşıp kapımı açıyor.

"Ugh," diyorum, yanaklarım kızarıırken garip bir kahkaha atıyorum. "Sanırım sıkıştım."

"İzin ver," diyor Adam ve ben itiraz edemeden sağ eli vücudumun üzerinden emniyet kemeri tokasına uzanıyor.

Tanrım, o kadar yakın ki, kemeri çekiştirirken neredeyse üzerime eğiliyor. Onun kokusu -temiz, erkeksi, sarhoş edici- küçük alanı dolduruyor ve içgüdüsel olarak kendimi koltuğa geri itiyorum, yanlışlıkla bana dokunmaması için ona mümkün olduğunca fazla yer veriyorum.

Kalbim bir savaş davulu gibi çarpıyor - eminim duyabiliyordur, çok yüksek. Ama sonra, nihayet, klik sesini duyuyorum ve Adam emniyet kemerini çekip beni serbest bırakıyor.

"Bazen sıkışıyor," diyor, hafifçe arkasına yaslanarak ve yemin ederim sesinde bir mizah var, sanki paniğimi eğlenceli buluyormuş gibi.

"Teşekkürler," diyorum, tuttuğumu fark etmediğim bir nefes vererek. Bana yer açmak için geri adım attığında, hızla arabadan atlıyorum.

Botlarım yere değdiği anda, çok geç fark ediyorum ki bu saf buz. Bacaklarım altımdan kayıyor ve içgüdüsel olarak ulaşabildiğim tek şeyi -Adam Payne'in fermuarı açık kışlık ceketinin altından görünen tişörtünü- tutarak geriye doğru düşmeye başlıyorum.

Kendimi sabitlemeye çalışırken kumaşın yırtılma sesini duyuyorum. Adam dirseğime uzanıyor ama ben çoktan yere düşmüştüm, yere çarpmadan hemen önce sırtım arkamdaki araba koltuğunun kenarını sıyrıyordu.

Kıçım buzlu kaldırıma çarptığında acı omurgamı sarsıyor.

"Siktir... ben," diye inliyorum, tutunacak bir şey ararken yüzüm buruşuyor ve ayağa kalkıyorum.

Bu sefer Adam dirseğimi sıkıca kavırıyor ve tek bir yumuşak hareketle beni dik tutuyor - çünkü elbette o kadar güçlü.

Zaten utançtan patlamak istiyorum, ama doğrulduğumda midem düşüyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Adam'ın tişörtüne bakıyorum, gözlerim dehşet içinde açılıyor. Yakası ve sağ omzu tamamen yırtılmış, geriye Adam'ın parçalanmış göğsünün görmek istediğimden ya da umduğumdan çok daha fazlasını ortaya çıkaran pürüzlü bir yırtık kalmıştı.

"Olamaz," diye fısıldıyorum, elimi ağzıma götürürken paniğe kapılıyorum.

"Sen iyi misin?" Adam kaşlarını çatarak soruyor. Eli hâlâ dirseğimde, sanki kendi başıma dik durabileceğime tam olarak ikna olmamış gibi. "Gerçekten solgun görünüyorsun."

"Evet," diyebilirdim, sesim titriyordu. "Üzgünüm, sadece... gömleğiniz." Korkmuş bir çocuğun dolaptaki hayaleti göstermesi gibi onu işaret ediyorum. Adam göğsüne bakıyor, sanki kış rüzgârının göğüs kaslarını yalayıp geçtiğini yeni fark etmiş gibi.

"Oh," diyor biraz da şaşkınlıkla. Bana dönüp bakıyor, dudaklarının kenarları hafifçe çekiştiriyor ve sonunda kolumu bırakıyor. "Sorun değil."

"Özür dilerim," diyorum tekrar. "Gergin olduğumda çok sakar oluyorum."

Sözcükler beklenmedik bir şekilde ortaya çıkıyor ve Adam'ın kaşları bu itiraf karşısında yukarı kalkıyor.

"Neden gerginsin?" diye soruyor, ses tonu gerçekten şaşkın.

"Sadece..." Nefes alışım düzensiz, nereye varmaya bile emin değilim. Ama sonra düşündüm ki, boş ver, bununla şimdi yüzleşmeliyim, beceriksiz ve sakar olduğum için tam anlamıyla ölmeden önce onu tomurcukta durdurmalıyım.

"Seninle konuşmam gerek," diye geveliyorum, kelimeler kulağa fazla yüklü geliyor - geçmişte tuhaf, gizemli bir karşılaşma yaşamış iki tanıdık değiliz.

Adam'ın kaşları hafifçe kalkıyor ve yavaşça cevap veriyor, "Pekala." Biraz şüpheli görünüyor ama içinde merak da var. "Önce içeri girelim. Dışarı buz gibi."

"Evet, doğru," diye mırıldanıyorum, küçük, tereddütlü adımlarla buzlu yamadan beceriksizce ayağımı sürüyerek çıkıyorum. Adam sendelediğimi fark ediyor, iç çekiyor ve dirseğimi tekrar tutarak arabanın kapısını kapatıp kilitlemeden önce beni sabitliyor.

Beni fırına doğru götürürken elini sabit tutuyor. Başka koşullar altında, muhtemelen kalp krizi geçirdiğimi düşünürdüm - hiçbir normal kalp atışı bu kadar hızlı olmamalı.

Fırının girişine vardığımız anda Adam dirseğimi bırakıyor ve kapıyı benim için açıyor. Topallamamaya çalışıyorum ama kığım ve kuyruk sokumum o kadar acıyor ki sessizce bir yerimi kırmadığım için dua ediyorum.

İçeri girdiğimizde vanilya ve hamur işlerinin tatlı kokusu bizi sarıyor, ancak genellikle pastayı ne kadar çok sevmeme rağmen, son beş dakikanın aşağılanması iştahımı tamamen öldürüyor.

Adam'ın eli omzuma dokunup beni durdurduğunda tezgâha doğru ilerlemeye başlıyorum.

"Gel şuraya otur," diyor, girişin yakınındaki kabinlerden birini işaret ederek. "Ben hemen döneceğim."

Ve Tanrım, belki çok fazla şey okuyorum ama yemin ederim sesi endişeli geliyor.

"Tamam," diyorum başımı sallayarak, tartışamayacak kadar yenilmiş ve aşağılanmış bir halde. Kabine doğru ilerledim ve oturduğum anda

Plastik koltuğa oturduğumda kuyruk sokumuma keskin bir ağrı saplanıyor ve irkilmeme neden oluyor.

Etrafıma bakıyorum, hala yanaklarımı ısıtan ezici utançtan kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum. Pastane küçük ama gülünç derecede büyüleyici; masa tablaları çikolatalı kurabiye şeklinde ve tezgah çikolata damlıyormuş gibi görünecek şekilde tasarlanmış. Tezgâhın arkasında altmışlı yaşlarının başında, yuvarlak yüzlü, geriye doğru taranmış sarı saçlı, pembe bir şef şapkası takmış bir kadın duruyor.

Adam ona yaklaşıırken, birden Peter'dan aldığım sipariş numarasını ve parayı hatırlıyorum. Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum ama hemen vazgeçiyorum, onun yerine "Adam" diye sesleniyorum.

İsmi dudaklarımda tuhaf bir his uyandırıyor, sanki daha önce hiç söylememişim gibi ve arkasını dönüp zahmetsizce yakışıklı olduğunda kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor.

"Peter'ın parası bende," diyorum dikkatlice, cebime uzanırken beni duyduğundan emin olmak için her kelimeyi ağzıma alıyorum. Ama o hiçbir şey olmamış gibi beni başından savıyor. Görünüşe göre sipariş numarasına da ihtiyacı yok, bu da garip, çünkü buraya gelmemin tek sebebinin bu olduğunu sanıyordum.

İç çekiyorum ve dikkatimi dağıtmasını umarak telefonumu çıkarıyorum. Emilia'ya mesaj atmayı düşünüyorum ama hemen vazgeçiyorum - muhtemelen büyük gün için hazırlanmakla meşguldür. Başka bir iç çekişle telefonumu yere bırakıyorum ve kot pantolonuma ve ceketime bakıyorum, şimdi düşüşümden dolayı kirlenmiş. Onları sıvazlayarak temizlemeye çalışıyorum ama pek faydası olmuyor. Neyse ki yedek kıyafet getirmişim.

Tam bir iç çekiş daha yapıyordum ki Adam aniden karşımdaki koltuğa kayarak beni şaşırttı.

"Pastayı paketlemek için yaklaşık on dakikaya ihtiyaçları diyor. var," dedi.

"Harika," diye mırıldanıyorum, ona bakamayacak kadar utanarak. "Sırtın nasıl?" diye soruyor, belli ki kastettiğı Kıçım. Ve yine o sabit, tereddütsüz bakışlarıyla beni izliyor.

"Acıyor," diye mırıldanıyorum, bir şeker paketiyle oynarken. "A biraz."

"Pastayı eve bırakabiliriz, ben de Bir yerini kırmadığından emin olmak için seni acil servise götüreceğim," diyor Adam. Ona kaşlarımı çatıyorum, şaka yapıp yapmadığından emin değilim. Ama şaka yapmıyor; o derin yeşil gözleri benimkilere sabitlenmiş.

"Egom, belki," diyorum gergin bir kahkahayla. Ve- aman Tanrım-Adam da gülüyor. Onun güldüğünü ilk kez duyduğuma eminim.

Adam bir süre sonra "Kahve sipariş ettim," diyor ve ben de doğal olarak kendisi için istediğini varsayıyorum. Ama sonra tezgahın arkasındaki kadın elinde küçük bir tepsi ve dudaklarında sıcak bir gülümsemeyle masamıza yaklaşıyor ve tepside kesinlikle iki fincan var.

Donup kalıyorum, hiç etkilenmemiş gibi görünen Adam'ı izliyorum.

"Kahveniz," diyor kadın, tepsiyi aramıza bırakarak. Sonra gözlerinde şakacı bir parıltıyla ekliyor: "Ve ikiniz için de müesseseden küçük bir şey. Sevgililer Gününüz kutlu olsun."

Fincanların arasındaki küçük tabağı bakıyorum. Kalp şeklinde bir tiramisu, iki yanında da iki uzun kaşık var. Gözlerimi kırıştırıyorum, bizim bir çift olduğumuzu düşündüğünü fark ediyorum. Onu düzeltmek için ağzımı açıyorum ama Adam benden önce davranıyor.

"Çok teşekkür ederim," diyor ve ona büyüleyici bir gülümseme sunuyor.

Kadının uzaklaşmasını izlerken kulaklarıma sıcaklığın yükseldiğini hissediyorum, sonra Adam'a dönüyorum. Adam hiç orali değil, çoktan bir kaşık alıp tiramisuya dalmış bile.

"Kahve için teşekkürler," diyorum, ellerimi fincanın etrafına sarıp yavaşça bir yudum alıyorum. Sıcaklık vücuduma yayılıyor ama sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. "Sana ne kadar borcum var?"

"Benden," diyor Adam, sesi yumuşak. Kafamı kaldırdığımda küçük bir gülümsemeyle beni izliyor. "Tiramisu harika," diye ekliyor kayıtsızca. "Denemelisin."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, son on beş dakika içinde ona muhtemelen bu hafta boyunca kimseye söylemediğim kadar çok "teşekkürler" dediğimin tamamen farkındayım. Zihnim söyleyecek başka bir şey arıyor ve bir şekilde mümkün olan en kötü şey ortaya çıkıyor. "O... uh... bizim bir çift olduğumuzu düşündü."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda yüzüme bir sıcaklık hücum . TANRILAR VE MELEKLER, NEDEN BUNU YÜKSEK SESLE SÖYLEMEK ZORUNDAYDIM KI?

Kahveden bir yudum daha alıyorum, sanki bu beni sarmaldan kurtaracakmış gibi, ama öyle bir şansım yok. Başım dönüyor, sanki bayılacakmışım gibi. Yemin ederim, genellikle oldukça sakin bir adamımdır, ama telaşlandığımda, 2000'lerin başındaki o garip romantik komedi başrollerinden birine dönüşüyorum - içinde aşkının büyükannesinin külleri olan bir vazoyu deviren adam gibi.

Ben kendimden tamamen nefret etmeye başlayamadan Adam elini buklelerinin arasından geçiriyor, yüz ifadesi şaşırtıcı derecede sakin. "Evet," diyor bir sonra. "O sordu eğer

Sevgililer Günü'ne özel bir anlaşmaları olduğu için çift olduğumuzu söyledi. Ben de evet dedim." Dudakları hafifçe seğirdi. "Bunun için üzgünüm."

Bekle, ne?

"Sorun değil," diye geçiştiriyorum, hâlâ sindirmeye çalışıyorum. Adam tiramisuyu gerçekten seviyor olmalı. Kahvemden bir yudum daha alıp buna nasıl tepki vermem gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Kelimeler aramızda havada asılı kalıyor ve Adam Payne'in biz bir çiftmişiz gibi davrandığı ve bunun büyük bir mesele olduğunu düşünmediği alternatif bir gerçekliğe adım atmış gibi hissediyorum.

"Ee," diyor bir süre sonra, arkasına yaslanıp kahvesini yudumlarken uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Doğru. Konuşma.

Fincanıma bakıyorum, parmaklarım kenarında geziniyor. Konuyu açıp açmamakta tereddüt ediyorum ama açıkçası bugün bundan daha garip ya da küçük düşürücü olamazdı, o yüzden... boş ver. Hadi yapalım şunu.

"Ben...um." Kahve fincanını daha sıkı kavrayıp titreyen ellerimi sabitlerken kelimeler boğazımda düğümleniyor. Avuçlarım seramiğe karşı nemli ve ağzım o kadar kuru ki bir avuç toz yutmuşum gibi hissediyorum. Bir an için bu cümleyi kurup kuramayacağımı bile merak ediyorum.

Sonunda Adam'ın gözleriyle karşılaşıyorum. "Peter'ın dört yıl önceki doğum gününü hatırlıyor musun?"

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum.

Adam'ın ifadesi bir anda değişir; yüzü sertleşir, sıcaklıktan eser kalmaz.

"Evet, biliyorum" diyor. Sakin -çok sakin- ve bu omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyor. Bilmese bu kadar emin konuşmazdı.

Aramızdaki sessizlik uzuyor. Devam etmemi bekliyor.

Sertçe yutkunuyorum. "O zaman... muhtemelen o gece ne kadar sarhoş olduğumu hatırlıyorsundur?" Midem ağırlı bir düğüme dönüşürken yanaklarım yanarak soruyorum.

Adam kahvesinden yavaşça bir yudum alıyor, bakışları benimkine kilitlenmiş, tereddütsüz bakıyor ama yine de bir şey söylemiyor.

Sığ bir nefes alıp tekrar denerken nabzım kulaklarımda çınlıyor. "Yani..." Duraklıyorum, bir şey söyleyeceğini, beni yarı yolda bırakacağını, bunu bir parça bile kolaylaştıracağını umuyorum - dua ediyorum. Ama söylemiyor.

"Tam olarak ne yaptım?" Sonunda soruyorum, kelimeler o kadar küçük ki dudaklarımdan zar zor çıkıyor.

Adam gözlerini kırptırıyor ve bir anlığına yüzünde bir şey titreyiyor. "Ne?" diye sorar, sesi kopuktur, keskin bir şeyle kenarlıdır.

Nefes veriyorum, kelimeler kendiliğinden dökülürken göğsümdeki gerginlik artıyor. "Seni kırdım mı? Yani, gerçekten çok sarhoştum ve muhtemelen çok utanç vericiydi... O zamandan beri bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum, ama bu konuyu açmaya çok utanıyordum-"

"Yapmadın." Adam'ın sesi saçmalıklarımı kesiyor, sert ve kesin, sanki hiçbirini duymak istemiyormuş gibi. "Beni gücendirdin," diye ekliyor ve yalan söylediğini anlayabiliyorum - çenesi gergin, tüm tavrı içine kapanık ve soğuk.

Donup kaldım, hazırlıksız yakalandım. "Ben...yapmadım mı?"

"Hayır," diye tekrarlıyor Adam, sesi neredeyse fazla rahat, sanki kayıtsız görünmeye çalışıyor ama beceremiyor.

"Emin misin?" Sesimde çaresizlikle soruyorum. "Çünkü gerçekten üzgünüm eğer-"

"Eminim," diye tekrar araya giriyor, ifadesi soğuk ve mesafeli, bana kahve ısmarlayan ve Lady and the Tramp filmindeki köpekler gibi tiramisu paylaşmamızı öneren adam gibi değil. Ve işte böyle, biliyorum - bitti. Her ne olduysa, bana anlatmayacak.

Kendimi korkunç derecede yersiz hissederek bir kaşık kapıyorum ve tatlıdan aşırı hırslı bir ısırık alıyorum. Kakao tozu boğazımın arkasına çarpıyor ve manyak gibi öksürmeye başlıyorum. Panikle kahvemi elime alıyorum ve temizlemek için kocaman bir yudum alıyorum. Kafamı kaldırdığımda Adam koltuğunda öne doğru eğilmiş, masanın üzerinden atlayıp Heimlich manevrası yapacakmış gibi görünüyordu.

Boğazımı temizlemeyi başardım, onu başından savdım ve "Tiramisu gerçekten çok güzel" diye mırıldanmadan önce daha küçük bir ısırık daha aldım.

3. BÖLÜM GERİLİM

On beş dakika sonra Adam ve ben Millie'nin evine geri dönüyoruz. Doğum günü pastasının bulunduğu büyük kutu dikkatle dizlerimin üzerinde duruyor ve iki elimle sıkıca kavriyorum, yoldaki ani bir sarsıntı pastayı uçurabilir diye korkuyorum. En iyi arkadaşımın pastasını yok etmek, bu inanılmaz derecede sefil günün üzerine konacak en büyük kiraz olurdu.

Arabadaki gerginlik fırına giderken olduğundan daha da ağır geliyor. Adam'la aramı düzeltme çabam belli ki geri tepti - her ne söylediysem o geceye dair anıları canlandırmış olmalıyım. Adam ön camdan dümdüz karşıya bakıyor, tamamen hareketsiz, kaşları çatık, dudakları sert, ince bir çizgi halinde bastırılmış ve çenesi sıkıca kenetlenmiş.

Dürüst olmak gerekirse, tepkisi sadece paranoyamı körüklüyor. Böyle davranmasına neden olacak ne yapmış olabilirim ki? Sanki korkunç bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi perili görünüyor. Tanrım, Emilia'yla gerçekten konuşmam gerek. Adam Payne muammasını çözmemeye yardım edebilecek biri varsa, o da odur. Ama bu beklemek zorunda. Bu saçma dramayla onun doğum gününü raydan çıkarmayacağım.

Adam garaj yoluna girdiğinde emniyet kemerini çözdü ve arabadan inmeden önce "Kıpırdama, sana yardım edeceğim" dedi. Yanıma geliyor, kapıyı açıyor ve pastayı dikkatlice ellerimden alıyor.

Bu sefer, emniyet kemerimi kazasız belasız açmayı başardım ve ihanet etmediğinden emin olmak için sıkıca çekiştirdim.

Yine ben.

Ön kapı zaten açık ve biz içeri girerken Chara ve Tina oturma odasından dışarı bakıyorlar. Tina hemen Adam'dan pastayı almaya koşuyor ve "Pete Millie'yi almaya gitti. Yarım saat içinde burada olurlar."

"Ve balonları şişirmek için ciğerlerinize ihtiyacımız var," diye ekliyor Chara. "Teslimat gecikti, bu yüzden daha yeni başladık."

Adam ceketini silkerek, "Kullanabileceğimiz bir araba pompam var," diyor.

"Bunu balonlar için bile kullanabilir misin?" Tina kaşlarını çatarak soruyor - ta ki gözleri Adam'ın yırtık gömleğine takılana kadar. Donup kalır, kaşları havaya kalkar. "Gömleğine ne oldu?" Sonra bana dönüyor, çamurlu pantolonumu ve ceketimi inceliyor. "Peki ya sen? Neler oluyor?"

Chara ikimizin arasına bakarak bir iki adım attı. "Ayı kavgasına falan mı karıştınız?"

Adam'a bir bakış atarken yanaklarımın ısındığını hissediyorum, açıklayacak mı yoksa açıklamalı mıyım emin değilim. Sürpriz bir şekilde, Adam benden önce davranıyor, "Bir kavgaydı ama işin içinde ayılar yoktu" derken yüz ifadesi tamamen donuk. Sonra ön kapıyı açıyor ve pompayı almak için arabasına yöneliyor.

Tina ve Chara bana dönüyor, tamamen şaşkın görünüyorlar. "Gerçekten ne oldu?" Tina kaşlarını çatarak soruyor

Kaş.

Ama Adam freaking Payne zaten
Benim için, kendimi sabote etmeyeceğim.

Botlarımı tekmeleyerek rahat bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "'Bir dizi talihsiz olay' desem bana inanır mıydınız?"

Ceketimi çıkarırken beni izliyorlar ama ben onları görmezden gelip ellerimi yıkamak için banyoya doğru yürüyorum. İçeri girdikten sonra musluğu açıyorum ve küvetin kenarına beceriksizce oturarak kot pantolonumdaki kir izlerini temizlemeye çalışıyorum. Suyu kotuma sürtmek pek bir işe yaramıyor ve iç çekerek, "Siktir , gidip üstümü değiştireyim" diye düşünüyorum.

Ayağa kalktım, musluğu kapattım ve kapı koluna uzandım, ama tam çevirdiğim anda kapı açıldı ve göğüs üstü birine çarptım.

"Tüh," diye nefes alıyorum, neredeyse şaşkınlıkla geri sıçrayacağım.

"Merhaba," diyor Adam, elini omzuma koyarak beni sakinleştiriyor.

Dokunuşu içimde bir sarsıntı yaratıyor; omzum kızgın demir altında plastik gibi yanıyor. Bakışlarını karşılıyorum ve birden banyo inanılmaz derecede küçük, aramızdaki hava gergin geliyor. Tüm vücudum onun yakınlığıyla uğulduyor - o statik elektrik ve ben de kıvılcım çıkarmak üzere olan canlı bir telim.

"Sırtın nasıl?" Adam dikkatle soruyor. Eli omzumda sabit duruyor, sanki beni yerimde tutuyormuş gibi. Hâlâ banyonun kapısında duruyoruz, Adam'ın çerçevesi arkasındaki koridoru kapatıyor ve bu anı olması gerekenden çok daha samimi hissettiriyor.

Bunu sorma şekli, sakın tavrıyla birleşince, artık bana kızgın olmadığını açıkça ortaya koyuyor - en azından arabada olduğu gibi değil. Bu bana bir parça cesaret veriyor.

"Sırtım mı?" Sesimi alaycılıkla süsleyerek yankılıyorum.

Gülümsememeye çalışıyormuş gibi ağzı seğiriyor ve bu görüntü göğsümde bir çarpıntıya neden oluyor.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor Adam, sırtışı sonunda ortaya çıkıyor.

"mı kastediyorsun?" Masumca sordum.

Adam gözlerini deviriyor ama şimdi tamamen gülümsüyor ve ah, zavallı kalbim - sanki ben bir davulmuşum ve sopaları tutan oymuş gibi çok sert çarpıyor.

"Daha iyi günler görmüştü," diyorum, kendi gülümsememi zar zor zapt ederek.

"Yardıma ihtiyacın olursa haber ver," diye yanıtlıyor Adam.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kaşlarım havaya kalkıyor ve anlamını kavrayınca ifadesi değişiyor. Büyük bir zevkle, elmacık kemiklerine kadar kızarmasını izliyorum.

Elimde olmadan sırttım. "Senin... yardımın mı?" Sahte bir öfkeyle gözlerimi kırıştıtararak söylüyorum.

"Acil servise gitmen gerekirse demek istemiştım," diyor Adam, utanç ve hayal kırıklığı arasında kalmış gibi gözlerini kısa süreliğine kapatarak.

Yemin ederim, bana beş dakika önce sorsaydınız, Adam Payne'in kızarmayacağına dair hayatım üzerine bahse girerdim - ama şimdi, onun bu kadar kızardığını görünce, heyecan verici, neredeyse kötücül bir güç duygusu hissediyorum.

"Yapacağım," diyorum kararlılıkla, kenara çekilip banyoya girmesine izin veriyorum. Sonra koridora doğru ilerliyorum. Arkamda Adam'ın yüksek sesle iç çektiğini duyuyorum ama onu ne kadar telaşlandırdığımı umursamayacak kadar kendimi beğenmiş durumdayım. Koridorda zıplama isteğime zorlukla karşı koyabiliyorum.

Oturma odasında, Tina ve Amira kırmızı ve kalp şeklinde balonları şişirmekle meşgulken, Chara onları sandalyelere ve diğer mobilya parçalarına bağlıyor. Masa çoktan

atıştırılmalıklar ve aperiatiflerle doluydu, bu yüzden Adam ve ben dışarıdayken yemek servisi gelmiş olmalı.

"Bu Sevgililer Günü balonları da neyin nesi?" Kaşımı kaldırarak balon demetini işaret ederek soruyorum.

"Peter'ın bunları sipariş ettiği dükkânda bir karışıklık olmuş," diyor Chara dudaklarını büzerek. "14 Şubat olduğu kalp şeklinde olanlardan istediğini varsaymışlar ve aksini belirtmemiş."

"Her neyse, işe yarar," diyor Tina, araba pompasıyla bir balon daha şişirirken. "Millie'yi seviyoruz ve doğum günü Sevgililer Günü'nde, o yüzden buna temalı bir kutlama diyelim."

"Tamam," diyorum, daha fazla zorlamamanın en iyisi olduğunu hissederek - özellikle de kızlar biraz gergin görüldüğü için. Amira'nın yanındaki kanepeye yerleşiyorum, balonlardan birini kapıyorum ve şişirmeye başlıyorum. On beş dakika sonra hepsiyle işimiz bitti ve Emilia ile Peter gelmeden üzerimi değiştirmek için sırt çantamı kaptım.

Bu eve birçok kez geldim ama merdivenlerden ikinci kata çıkarken hangi odada kalacağımı bilmediğimi fark ettim. Evin beş yatak odası var, hepsi de ikinci kattaki koridor boyunca sıralanmış ve her biri aynı beyaz kapılara sahip. Telefonumu çıkarıp hemen Peter'a mesaj atıyorum - eğer benim için bir oda hazırlayan biri varsa, o da odur. Düzenli değilse bir hiçtir, golden retriever gibi bir adamdır.

Cevabı hemen gelir: "Sağdaki son oda."

"Teşekkürler," diye yazıyorum ve telefonumu cebime atıp uzun koridorda ilerlemeye başlıyorum. Ayak seslerim parke zeminde belli belirsiz yankılanıyor. Koridorun sonundaki kapıya ulaştığımda kolu itip kapıyı hızlı bir hareketle açıyorum.

Ve sonra olduğum yerde duruyorum.

Çünkü orada durmuş, yatağın üzerindeki spor çantasını karıştıran Adam Payne'dir. Tamamen çıplak.

Ama ilk fark ettiğim kaslı göğsü ya da biçimli bacakları, hatta kusursuz karın kasları değil.

Bu onun çok büyük, çok sert .

Adam irkilerek bana dönüyor ve yüzündeki dehşet ifadesi savaş ya da kaç içgüdümü harekete geçiriyor. Ne yazık ki, yıpranmış beynim üçüncü ve çok daha kötü bir seçeneği seçiyor: aşırı dramatik bir hareketle elimi gözlerimin üzerine vurmak.

"Aman Tanrım!" Yüzüm sanki bir fırının içine atılmışım gibi ısınarak ağızımdan kaçırdım. "Pardon, burayı benim odam sanmıştım!"

Boğuk bir küfür ve giysilerin telaşlı hışırtısını duyuyorum, muhtemelen Adam giyinmek için çabalıyor.

"Özür dilerim," diye tekrar kekeliyorum, elim hâlâ gözlerimin üzerinde. "Kahretsin! Neden çıplaksın?"

"Çünkü burası benim odam," diye yanıtlıyor Adam, açıkça sinirlenmiş bir halde.

"Doğru-özür dilerim!" Üçüncü kez mırıldanıyorum, beynim sonunda bedenimle yeniden bağlantı kurarken sesim zar zor duyuluyor. Topuklarımdın üzerinde dönerek koridorda geriye doğru tökezliyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum.

Orada öylece duruyorum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor. Sonra odanın içinde Adam'ın ayak seslerini duyuyorum ve içimi bir panik dalgası kaplıyor.

Hiç düşünmeden, hayatım buna bağlıymış gibi koridorda hızla ilerliyorum.

Koridorun başındaki banyoya dalıp kapıyı arkamdan . Üzerine çöktüğümde göğsüm kabarıyor

küvetin kenarına oturup nefesimi tutuyorum. Adrenalin içimde dalgalanıyor ve ellerimi titretiyor.

Kalbimin yavaşlaması ve düşüncelerimin dönmeyi bırakması tam beş dakika sürüyor - beş uzun, acı verici dakika. Ama derin utanç - midemdeki o korkunç, batan çukur - gitmeyi reddediyor.

O kadar bunaltıcı ki, bir an için gerçekten gecenin geri kalanında -belki de sonsuza kadar- banyoda saklanmayı düşünüyorum. Zihnim saçma sapan bir yere dönüyor - kendimi kanalizasyonda yaşayan bir sürüngene dönüşürken hayal ediyorum, X Dosyaları'ndaki Tooms gibi borularda sürünüyorum, ıslak pizza kabukları ve ara sıra lağım faresiyle hayatta kalıyorum, hepsi bu yüzden Adam Payne'in gözlerine bir daha asla bakmak zorunda kalmıyorum.

Sonra, sanki içimi dökmek durumu daha iyi hale getirecekmiş gibi, telefonumu elime alıyorum ve öfkeyle Peter'a yazıyorum: "ORASI ADAM'IN ODASIYDI!"

Bu karmaşa için onu suçlamak kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. Sırt çantamdan kıyafetlerimi çıkarıp değiştiriyorum - tabii ki üzerlerine bir su aygırı oturmuş gibi buruş buruş olmuşlar - ve üstümü değiştirmeye başlıyorum. Tüm bu süre boyunca kulaklarım koridora ayarlı, Adam'ın beni pusuya düşürüp işimi bitirmeye geldiğini işaret edebilecek herhangi bir sese karşı hazırlıklı oluyorum.

Evet, bu şartlar altında işimi bitirmek iyi bir kelime seçimi olmayabilir. Ve bundan bahsetmişken, neden tamamen çıplaktı? Neden kapıyı kilitlemedi? Ve cidden, neden sertleşmişti?

Bu son düşünce, gördüklerimin anısını canlandırıyor ve ben daha durduramadan içime bir sıcaklık doluyor, kan doğruca sikime hücum ediyor. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Adam Payne ve sikini düşünemem. Birincisi, bugün Millie'nin doğum günü. Bir diğeri, o baygınlık gecesinin çözülmemiş tuhaflığı ve Adam'ın bu konuyu açtığımda verdiği tepki.

yukarı. Tüm bu durum ondan tahrik olmam için fazla karmaşık ve rahatsız edici.

Üzerimi değiştirip kirli kıyafetlerimi sırt çantama yerleştirdikten sonra yüzüme soğuk su çarpıyorum. Biraz da olsa iyi geliyor. Derin bir nefes alıp dinliyorum. Birinci kattan sesler yükseliyor ve Emilia ile Peter'ın dönmüş olması gerektiğini anlıyorum.

Sırt çantamı banyoda bırakıp kapıyı açtım ve dışarı baktım. Sahil temiz. Dışarı çıkıp merdivenlerden aşağı iniyorum, kendimi eşit nefes almaya zorluyorum.

Millie çoktan koridorda Tina'ya sarılmış, Chara ve Amira ise sıralarını bekliyorlar. Son merdivenden inerken Peter beni fark etti.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, bakışları meraklı - muhtemelen panikle yazdığım mesaj yüzünden.

"Evet," diyorum, soğukkanlı görünmeye

çalışarak. "Odanı buldun mu?" diye soruyor.

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum, sonra ekliyorum,

"Bana gösterebilirsin

sonra."

İstediğim son şey az önce olanları tekrar anlatmak.

-Özellikle de Adam her an ortaya çıkabileceği için. Ve tabii ki, tam zamanında, ayak seslerinin indiğini duyuyorum. Çevresel görüşüme bir hareket giriyor ve o olduğunu anlıyorum. Tüm irademle ona bakmamaya odaklanıyorum ve sonunda sarılmak için serbest kalan Millie'ye doğru yöneliyorum.

"Sammy!" diye bağılıyor, kollarını bana doluyor.

"Düğmem!"

"Mutlu yıllar, düğün çiçeğim," diyorum onu yerden kaldırıp sıkıca kucaklayarak. Liseden beri birbirimize saçma sapan evcil hayvan isimleri takıyorduk; Peter'a yapışıp ona şuruplu lakaplar takan nefret ettiği bir kızla dalga geçmek için yaptığımız bir şakaydı bu.

"Nasılsın?" Emilia geri adım atarken soruyor, yüzünde bir parça endişe beliriyor. Görünüşte basit bir soru ama ikimiz de aslında ne demek istediğini biliyoruz: Adam'la aranız nasıl?

Göğsümde küçük bir acı titriyor. Onu davet ettiği konusunda beni uyarmadı. Ama Millie'yi tanıyorsam, muhtemelen bir nedeni vardır - onu daha sonra affedeceğim kadar sağlam olduğunu düşündüğü bir neden.

"Harika," diyorum rahat bir ses tonunu zorlayarak. Ama pek inandırıcı gelmiyor çünkü Emilia'nın gözleri hafifçe açılıyor, bakışları keskinleşiyor. Doğum günü olsun ya da olmasın, bir şeyin hemen ele alınması gerektiğine karar verdiğinde böyle bakıyor. Tanrım, bu kızı seviyorum. Sadece kız kardeşim gibi değil, ikizim gibi. Ne olursa olsun beni bir şekilde seven, daha becerikli, iş bitirici bir versiyonum.

"Mutlu yıllar Emilia," diyor Adam ve ona sarılmak için eğildiğinde içgüdüsel olarak geri adım atıyorum.

"Teşekkürler Adam," diye cevap veriyor, gülümsemesi parlak ve sıcak. "Seni görmek çok güzel."

Ama onu çoktan gözlemlediğini, çoğu insanın tamamen gözden kaçırdığı o sessiz, incelikli tarzıyla onu okuduğunu söyleyebilirim. Onu bu kadar iyi tanımasaydım ben de fark etmezdim.

Emilia, Chara ve Tina'ya dönerek, "Ben üstümü değiştireceğim, sonra da partiyi başlatalım!" dedi. Ama gitmeden önce bana hızlıca bir bakış attı. "Sam, eşyalarımı taşımama yardım eder misin?"

"Elbette," diye cevap veriyorum, bunun sadece beni yalnız bırakıp konuşmak için bir numara olduğunu tamamen farkındayım.

Çantalarını aldım ve neredeyse devriliyordum. "Burada ne var? Tuğla mı?"

Omuz silkiyor. "Alışverişe gittim. Peter bu sabah dokuzda beni evden kovdu ve sinemadan sonra yapacak hiçbir şeyim yoktu."

"Güzel," diyorum, yukarı çıkarken tutuşumu ayarlıyorum.

Onun ve Peter'ın odasına varana kadar sessizce yürüyoruz. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Emilia bir saniyesini bile boşa harcamıyor; sanki bugün burada olmamızın asıl nedeni Adam'la benim aynı çatı altında olmamızmış gibi tetikte, etrafında dönüyor.

Tam on dakika boyunca her şeyi anlatıyorum - bugün yaşadığım her felaketi, Adam'ı çıplak gördüğüm kısma kadar. Tüm bu süre boyunca Emilia donmuş bir şekilde duruyor, elleriyle ağzını ve burnunu kapatarak on saniyelik bir döngüde "Aman Tanrım" diye mırıldanıyor.

Adam'ın sert olduğu kısmını atlıyorum - aklımın oraya gitmesine izin vermek bile istemiyorum. Eğer fazla düşünmeye başlarsam, hayal gücüm altüst olur ve hiçbir şey olmadığı ortaya çıktığında gerçekte yüzleşmek dayanılmaz olur.

"Neden bana burada olacağını söylemedin?" Sonunda bu düşünceyi kafamdan atmak için çaresizce soruyorum.

"Sence biliyor muydum?" Emilia homurdanıyor, sonunda ellerini indiriyor. "Peter az önce buraya gelirken söyledi."

"Nedenini söylemedi mi?" Hâlâ şaşkınlıkla soruyorum.

"Hayır," diyor Emilia başını sallayarak. "Sordum ama geçiştirdi. Ama bir şeyler sakladığını biliyorum. Peter sadece Adam için sır saklar ve bu konuda sinir bozucu derecede iyidir."

"Bu yüzden ondan nefret ediyorum," diye iç geçirdim. "Ona saygı da duyuyorum ama çoğunlukla nefret ediyorum."

Emilia gülüyor, sonra kararlılıkla bana gülümsüyor. "Yemin ederim, bu gecenin sonuna kadar

O gece ne olduğunu."

Kendine olan aşırı güvenine gülüyorum. "Gerçekten mi?"
Bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki bunun için dâhiyane planın nedir?"

Emilia kaşlarını sallıyor. "Saçma parti oyunları.
Ve alkol."

İçimden yine kahkahalar yükseliyor ve ben inanamayarak
başımı sallıyorum. "Seni seviyorum Millie, ama senin
hayalperestlik seviyen bazen benimkini utangaç bir okul çocuđu
gibi gösteriyor."

Millie sırtıyor, açıkça eğleniyor. "Göreceğiz, balkabağım.
Göreceğiz."

BÖLÜM 4. DOĞRULUK MU CESARET Mİ

Kırk dakika sonra, Millie süslemeleri ve ikramları övmeyi bitirdikten sonra, hepimiz hediyelerimizi ve buketlerimizi ona uzatıyoruz. Atıştırmalıklarla dolu tabaklarla sehpanın etrafında toplandık; bazılarımız kanepede ve koltuklarda, diğerlerimiz halının üzerinde bağdaş kurarak oturuyordu.

Millie sözünü tutuyor ve bir oyun oynayacağımızı duyuruyor - UNO ya da Chara ve Tina'nın hazırladığı masa oyunlarından biri değil, Never Have I Ever.

Millie herkesin bardağına bizzat şarap dolduruyor - benimki hariç, ben içmediğim için onu vişne suyuyla dolduruyor. Sonra yarım daire oluşturuyoruz: Millie ve Peter kanepede, Amira, Chara ve Adam koltuklarda, Tina ve ben de yerdeki yastıkların üzerinde oturuyoruz.

Peter, doğum günü kızı olduğu için önce Millie'nin gitmesini önerir ama Millie düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyleyerek onu geri çevirir. Bunu sadece şüpheli görünmemek için yaptığını biliyorum. Kesinlikle çoktan Adam'a yönelik bir "Never Have I Ever" hazırladı - buna para yatırırdım - ama soğukkanlı davranıyor.

Tina onun yerine atlıyor, ağzına bir küp peynir atmadan önce elindeki kırıntıları fırçalıyor. "Ben hiç," diyor sırtarak, "bir şey çalmadım."

Chara, Peter ve Amira fincanlarından yudumlarken grupta bir kahkaha dalgası dalgalanıyor.

Tina'nın çenesi düşer ve Amira'ya dönerek suçlayıcı bir parmakla işaret eder. "Seni hırsız! Ne çaldın sen?"

Amira gülüyor ve bardağını savunmacı bir şekilde kaldırıyor. "Post-it notlar. Ve kalemler. Sakin ol, ben banka soymadım."

Peter alaycı bir ciddiyetle söze karışıyor. "Ofis malzemeleri hırsızlığı kaygan bir zeminde gerçekleşir."

"Bekle," diye araya girdim, kaşlarım çatılmıştı. "Bu hırsızlık mı? Çünkü eğer sayılıyorsa, ben de suçluyum."

Tina sırtarak işaret ediyor. "İç."

Omuz silkerek yavaşça bir yudum alıyorum, vişne suyunun ekşi tatlılığının tadını çıkarırken az önceki gerginliğin bir kısmı hafifliyor, sanki sonunda tekrar nefes alabiliyorum.

Sıra Chara'da. Öne doğru kayıyor, bana şeytani bir sırıtış fırlatırken gözleri muziplikle parlıyor. "Daha önce hiç," diye başlıyor Chara, dramatik bir etki yaratmak için her kelimeyi uzatarak, "kardeşimin kıyafetlerini giymedim."

Herkes içgüdüsel olarak bana bakarken tüm grup kahkahalara boğuluyor ve ben zaten yakalandığımı biliyorum. Göz ucuyla Adam'ı sırtırken yakalıyorum, tek kaşını kaldırmış, sanki "kıyafet "ten kastının elbise mi yoksa sadece bir tişört mü olduğunu düşünüyormuş gibi. Bu görüntü içimde garip bir sarsıntı yaratıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye inliyorum ve fincanımı isteksizce kaldırıp bir yudum daha alırken Chara'ya sinirli bir bakış fırlatıyorum. Vişne suyu dilimi serinletiyor ama ne kızgınlığımı ne de boynuma sıcaklığı azaltıyor.

Tina hevesli bir sırıtışla öne doğru eğildiğinde herkes hâlâ gülüyor. "Bu konuda daha sonra daha fazla ayrıntı alacağım," diye söz veriyor ve Chara kendini beğenmiş bir şekilde başını sallıyor, açıkça eğleniyor.

Şimdi sıra bende. Kardeşimden intikam almak için yanıp tutuşsam da içgüdüsel olarak Millie'ye bakıyorum. Bakışlarımı karşılıyor ve bana ince, sivri bir bakış atıyor - buradaki amacımızı hatırlatan bir bakış: cevaplar almak.

Odaklanmaya çalışarak ölçülü bir nefes aldım.

Tabağımdan bir salatalık dilimi alıp ısıyorum, zihnim zekice bir şey bulmak için yarışıyor - balık tuttuğumu açıkça belli etmeden bizi Adam hakkındaki gerçeğe yaklaştırabilecek bir şey.

"Hiçbir zaman," diyorum, doğru ifadeyi ararken duraksamam uzuyor. Sonra, kendimi ikinci kez tahmin edemediğim kelimeler ağzımdan dökülüyor: "Bu odadaki herhangi biriyle seks yaptım."

Peter sırtarak, "Bu çok açık," der ve grup kıkırdarak karşılık verir. Daha sonra o, Millie, Amira ve Tina bardaklarından birer yudum alırlar.

Adam içki içmez.

Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ama içimde bir yerlerde bir rahatlama titreşimi kıpırdıyor. Yani, onunla yatmadığımı biliyorum ama içimdeki mantıksız, paranoyak kısım kesinlikle emin olmak istiyordu.

"Daha önce hiç," diye söze başlıyor Adam ve ben ona bakmasam da sözünü bitirirken dikkatinin üzerimde olduğunu hissediyorum, "bu odada kimseyi çıplak görmedim."

Kelimeler tokat gibi çarptı. İrkilerek bir nefes çekiyorum ve çiğnediğim tel tel peynir boğazıma takılıyor. Bir parça nefes boruma takılıyor ve kontrolsüz bir öksürük krizine giriyorum.

Peter, Millie, Amira ve Tina bardaklarından sıradan yudumlar alırken, görünüşte benim öksürüğümün habersiz

Mücadele eden Chara, yumuşak ve endişeli bir sesle, "Biraz su ister misin?" diye sordu.

Başımı sallıyorum, hâlâ boğazımı temizlemeye çalışıyorum. "İyiyim, teşekkürler," diyorum ama sesim sert çıkıyor. Bardağıma uzanıp vişne suyundan bir yudum alıyorum.

Adam bana yan gözle bakıyor, ifadesi okunmuyor. İçki içmemin aslında onu çıplak gördüğümü doğruladığını biliyordu - ki zaten bunu bildiği için bu çok açıktı. Ama nedense bunu itiraf etmemi istedi. Bilmiyorum, belki de garip akıl oyunları oynuyordur. Neyse ki grubun geri kalanı sadece boğulduğum için bir yudum aldığımı düşünüyor.

Sonra Amira konuşuyor, sesi alaycı. "Daha önce hiç striptiz kulübüne gitmedim."

Sadece Peter fincanını kaldırır ve Millie'den sinirli bir dürtme alır.

"Nick'in bekarlığa veda partisindeydi," diyor Peter, sırtışı geniş ve özür dilemez. Millie'nin İtalya'da yaşayan ağabeyi Nick'ten bahsetmesi grupta birkaç kıkırdamaya neden olur.

Sonunda sıra Emilia'ya geldi. Mantar dolmasından bir ısırık alıyor, sanki başından beri bunu planlamıyormuş gibi derin düşüncelere dalmış gibi davranıyor. Sonra sinsi bir gülümsemeyle, "Bu odada Peter'dan başka kimseyi öpmedim" diyor.

Bu soru herkesi bir an duraksatır ve Tina ile Chara söze girerek öpücüğün yanaktan da olabileceğini ve bu mantıkla hepsinin içki içiyor olması gerektiğini savunurlar. Millie abartılı bir göz devirmeyle onları savuşturur ve tekrar dener. "Peki, bu odada Peter'dan başka hiç kimseyi dudaklarından öpmedim."

Peter bir yudum alır, çünkü belli ki Millie'yi öpmüştür. Amira ve Tina da öyle. Ama sonra bir sıcaklık dalgası yükselir

Adam kadehini kaldırıp içerken içimden geçiyor. Bunu o kadar rahat yapıyor ki, sanki kimsenin fark etmemesini umuyor - ama tabii ki herkes fark ediyor.

Ben çarpan kalbimi sakinleştirmekle meşgulken, Millie bana hızlı ve anlamlı bir bakış fırlatıyor ve hem Amira hem de Tina hep birlikte soluk soluğa kalıyorlar.

"Bekle, bekle, bekle," diyor Tina, Adam'a bakarken gözlerini kırıştırarak. "Kimi öptün?"

"Sadece Peter olabilir," diyor Amira, ifadesi skandala dönüşmüş bir halde. "Çünkü ben değildim ve umarım kız arkadaşım da değildir. Ve Peter da içki içen tek kişi."

Adam'a dönüyorum ve boynuna yayılan lekemsi kızarıklığı fark ediyorum, ama kimse ona odaklanamadan Peter konuşuyor. Hafifçe kıkırdayıp "Evet, onuncu sınıfta bir cesaretle öpüşmüştük" dediğinde tüm gözler ona dönüyor.

Tepkisini merak ederek Millie'ye dönüyorum ama o Peter'a odaklanmış, sanki doğruyu söyleyip söylemediğine karar veriyormuş gibi keskin bir ifade takınıyor. Yine de kimse daha fazla zorlamıyor ve sıra Peter'a geçerken oyun devam ediyor.

İki tur daha oynuyoruz ama hiçbir tur bizi Adam'ın sırrını ortaya çıkarmaya yaklaştırmıyor. İlerleme olmadığını fark eden Millie ellerini çırpıyor ve "Pekâlâ, Doğruluk mu Cesaret mi'ye geçiyoruz" diyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu oyunu tamamen ayık olarak nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Diğer herkes çoktan üçüncü kadeh şarabını içti ama ben vişne suyuna takılıp kaldım, bu da soruları cevaplamayı -ya da daha kötüsü sormayı- imkânsız hale getiriyor. Özellikle de Adam'a bir şey yöneltmek istiyorsam. Herkesin önünde belli etmeden ona nasıl bir şey sorabilirim? Sadece bu düşünce bile midemi yetiyor. Fakat

oyun çoktan başladı ve artık bundan kaçış yok.

Emilia oyuna başlar ve gözünü hemen Peter'a diker.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye soruyor, sesi şakacı ama arkasında bir meydan okuma var.

Peter "cesaret "i seçer ve Emilia ile bakışmalarından bir şeyler döndüğü anlaşılır. Aralarında sessiz bir konuşma geçiyor, sanki Emilia onu kaçamayacağı bir soruyla köşeye sıkıştırıp sıkıştırmamayı tartışıyor, Peter ise bundan kaçınmak için elinden geleni yapıyor. İçimden bir ses bunun Never Have I Ever'da bahsettiği öpücükle ilgili olduğunu söylüyor. Emilia'nın yerinde olsaydım, bunu Adam'ı korumak için mi söylediğini sorardım.

Ama Peter cesareti seçtiği için, Emilia sadece "Bana bir cin tonik yap" der.

Hepimiz onun ayağa kalkıp mutfağa gitmesini ve birkaç dakika sonra elinde içkiyle dönmesini izliyoruz. İçeceği Millie'ye uzatıyor, yanına hızlı bir öpücük konduruyor ve sanki ucuz atlatmış gibi oturuyor.

Sonra sıra Peter'a geldi ve beni şaşırtarak Ben.

"Doğruluk mu cesaret mi, Sammy," diyor, sesi hafif ama açık bir şekilde yaramaz.

"Doğru," diye cevap veriyorum, çünkü kısmen kalkıp bir şey yapamayacak kadar tembelim, ama çoğunlukla Peter'ın aklında ne olduğunu merak ettiğim için.

"Becer, evlen, öldür," diyor, sırtışı neredeyse şeytani bir şeye dönüşerek genişliyor. "Ben, Adam ve Millie."

Tina ve Chara hep bir ağızdan soluk soluğa kalırken, Emilia'nın kaşları havaya kalkıyor ve Peter'a eğlenen bir bakış atıyor

onaylıyor. "Cesurca bir hareket," diyor, sesi hem etkilenmiş hem de meraklıymış gibi çıkıyor.

Donup kalıyorum, yanaklarıma sıcaklık doluyor. Adam'ın oturduğu yerde kıpırdadığını fark ediyorum; cevabımı merak mı ediyor yoksa rahatsız mı oluyor anlayamıyorum.

Bu o kadar yüklü bir soru ki, bir an için zihnim tamamen boşalıyor. En güvenli cevabı bulmak için çabalıyorum ama Adam'ı nereye koyarsam koyayım -sevişmek, evlenmek ya da öldürmek- bir mayına basmış gibi hissediyorum.

"Şey," diye başlıyorum, midemde düğümlenen sinirlere rağmen cesaretim artıyor. "Eğer seçmek zorunda kalırsam..." Duraksıyorum, dramatik bir etki yaratmak için bakışlarımın üçünün üzerinde gezinmesine izin veriyorum. "Aptalca sorular sorduğun için seni öldürebilirim Peter."

Peter da dahil olmak üzere tüm oda kahkahalara boğulur.

Gürültü devam ediyorum, "Millie ile evlenirdim. -"Açıkçası, o benim hayatımın aşkı." Kahkahalar yeniden yükseliyor ve Adam'a gelişigüzel bir bakış atmadan önce sakinleşmesini bekliyorum. "Ve Payne'i becerirdim. Üzgünüm, Adam."

Gözlerimiz buluşuyor ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi yakalıyorum ama alınmıyor. Onun yerine, cevabımı onaylarcasına bana göz kırpmıyor, dudaklarının kenarları seğirerek "Sayı" diyor.

Oda kahkahalar ve tezahüratlarla çalkalanıyor ama Adam hâlâ beni izliyor, yüzünde bir parça eğlence var. İçime bir heyecan yayılıyor - sarhoş edici, neredeyse yüksek gibi.

Tanrım, ne yapıyorum ben? O heteroseksüel, bundan neredeyse eminim. Yani aramızdaki bu gerginliği ben mi hayal ediyorum? Yoksa iyi bir insan olduğu için eşcinsel adamın flört etmesine izin vererek kibarlık mı yapıyor? Kahretsin. Bir daha bu yola girmeyeceğime yemin etmişim ama işte buradayım. Bunun sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanacağını biliyorum ama belki bu hafta sonunu kendime ayırabilirim. Sadece bu seferlik. Benimle flört ettiğini hayal etmek. Hoşlandığını

Ben. Dört yıl önceki o karartma sırasında her ne olduysa sadece bir yanlış anlamaydı - aptalca, talihsiz bir hataydı ve artık hiçbir şey ifade etmiyordu. Belki de bi-meraklıdır.

Fantezinin gerçekleşmesine izin vermek o kadar da kötü bir fikir gibi görünmüyor. Ne zararı var ki? Ayrıca, A: Ayığım, yani bayılma ya da kendimi tekrar küçük düşürme ihtimalim sıfır ve B: Muhtemelen onu en az bir yıl daha görmeyeceğim. Belki bu hafta sonu numara yapabilirim. Sadece eğlence için. Sadece midemi düğümleyen endişeden başka bir şey hissetmek için.

Tina'nın sesi beni çıkarıyor.

"Doğruluk mu cesaret mi Sammy?" diye soruyor, gözlerinde şakacı bir parıltıyla.

İfadesine bakılırsa, tuhaf bir şey bulmuş. Normalde temkinli olurdum ama Adam'la yaşadığımız o andan sonra - tanıdıklar ya da arkadaşlar arasında olması gerekenden daha uzun sürdüğüne ikna olduğum o küçük sevimli göz temasımızdan sonra- kendimi tuhaf bir şekilde cesur hissediyorum. Sanki dikkati hâlâ benim üzerimdeymiş, izliyormuş, bekliyormuş gibi. Ve belki de bu sadece benim kuruntulu zihnim, ama bu gece, gerçekten umurumda değil.

"Gerçek," diyorum, fincanımı kendi cesaretime kadeh kaldırır gibi kaldırıyorum.

Tina'nın sırtışı genişler. "Tim'den neden ayrıldın?"

Millie şaşkın bir homurtu çıkarırken, üç soluk -Kara'nın, Peter'ın ve Amira'nın- mükemmel bir senkronizasyonla birbirini takip ediyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, bir an şaşıyorum. Tina sorabileceği onca soru varken Tim hakkında sormayı mı seçmişti?

Göz ucuyla Adam'ın koltuğunda öne doğru eğilmiş, cevabımı beklediğini fark ediyorum. Ya da belki de hayal görüyorum - gerçekten artık bilmiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Bana tam olarak bağlanmadı," diyorum basitçe. Bu kibar bir versiyon - Tim'in kulüpteki "erkek erkeğe geceleri", benim evde volta atmam, endişeden hasta olmam, ancak daha sonra onun yabancılarla öpüşmekle meşgul olduğunu öğrenmem gibi detayları atlayan bir versiyon.

"Kahretsin. Üzgünüm," diyor Tina, sesindeki şakacılık gitmiş, sanki cevabımın bu kadar ciddi olmasını beklemiyormuş gibi.

Oda ağırlaşıyor, üzerimize kısa bir sessizlik çöküyor. Tim'den bahsetmenin her şeyi mahvetmesine izin vermek istemiyorum.

-özellikle de onu bir süredir unuttuğum için- homurdanıyorum ve el sallıyorum. "Neşelenin çocuklar. Sekiz aydır mutlu bir şekilde bekârim."

"Pekâlâ," diyor Tina, hâlâ beni dikkatle izliyor. "Hassas bir konu olduğu için özür dilerim."

"Değil," diye cevap veriyorum, ona sırtarak. "Şimdi sıra bende mi?" Herkes başını sallıyor ve odadaki gerginlik azalıyor.

"Pekâlâ," diyorum abartılı bir iç çekişle, neşeli görünmeye çalışarak. "Peki... kurbanım kim olacak?" Bakışlarımın Adam'ın üzerinde toplanmasına izin vermeden önce herkese göz gezdiriyorum. "Doğruluk mu cesaret mi, Adam?" Kendi cüretim karşısında nabzım boğazımda bir yerlerde atıyor. Sarhoş değilim ama sarhoş gibi hissediyorum - cesaret sarhoşu, istediğim her şeyi yapabilirmişim gibi.

"Cesaret," diyor Adam tereddüt etmeden.

Ve beni dehşete düşürdü. Doğruyu seçeceğini umuyordum - henüz ne sormak istediğimi bile bulamamıştım ama kesinlikle bir soru olacaktı, görev değil. Şimdi, cesaretin ağırlığı aramızda asılı dururken, tamamen şaşırılmış bir halde donup kalıyorum. Kulağa saçma gelmeyecek bir şey bulmaya çalışırken zihnim koşturuyor.

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Adam sessizce oturuyor, yüz ifadesi sakın ama biraz da eğleniyor, sanki ilk önce benim pes edip etmeyeceğimi bekliyor. Ve sonra, neredeyse içimden geldiği gibi, "Peter'a gönderdiğin son mesajı göster bana" diye patladım.

Yani, bunun iyi bir şey olduğundan şüpheleniyordum - Adam ve Peter arasındaki dostluk çok özel, tıpkı benim ve Millie'ninki gibi. Ama cüret ağzımdan çıkar çıkmaz Adam'ın yüzü kıpkırmızı oldu - o kadar hızlı ki hazırlıksız yakalandım. Aralarında komik ya da hafif utanç verici bir şeyler olacağını düşünmüştüm ama bu tepkiyi beklemiyordum.

Peter az önce ortaya çıkardığım şeyi kontrol etmek için hemen kendi telefonuna sarılıyor ve görür görmez elini alına götürerek, "Tanrım, bu düşündüğümden de kötüymüş" diyor.

Adam bana gösterip göstermemeyi tartışıyormuş gibi burnundan nefes veriyor, ama sonra isteksizce telefonunu çıkarıyor, bir saniye kaydırıyor ve sonunda ekranı bana doğru tutuyor. Mesajları başparmağıyla sabitlemiş, böylece sadece bir tanesi görülebiliyor.

"Evet, çok azgın olmamın da bir faydası yok."

Kalbim bir yıkım topu gibi kaburgalarımın çarpıyor. Odanın beni izlediğini hissedebiliyorum ama tek odaklanabildiğim şey o cümle. Yüzüm o kadar hızlı ısınıyor ki muhtemelen kendiliğinden yanmama saniyeler kalmış gibi görünüyorum.

Kızlar bağırmaya başlıyor, eğilip ne yazdığını öğrenmek istiyorlar. Adam onlar bakamadan telefonu hızla çekip alıyor ve ben sadece başımı sallıyorum, kelimeler bulamıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Adam'ın neden azgın olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bunu Peter'a sadece birkaç saat önce gönderdiğini düşünürsek - bugün olan her şeyden sonra, banyodan sonra

Olay, onu çıplak ve sert gördükten sonra - diyelim ki, sanrısıal tarafım paralellikler kurup bağlantılar kurarak bir tarla günü geçiriyor.

"Güzel," diyorum Adam'a, kendi utancımı gizlemek için sesime alaycı bir tını ekleyerek.

Ama bunun bir faydası olmuyor, kesinlikle mahcup görünüyor. Bakışları yere sabitlenmiş, yüzü hâlâ kızarmış. Amira neşeli bir sesle, "Sıra sende Adam!" dediğinde, nihayet başını kaldırıp bakmadan önce şarabının kalanını bir dikişte yudumluyor.

Tam bana bakıyordu, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Doğruluk mu cesaret mi, Sammy?"

Benimle ilgili söyledikleri tüylerimi diken diken etti. İsim.

"Doğruyu söyle," diyorum, hafifçe panikleyerek çünkü ortada Adam Payne'in telefonuma bakmasına izin vermemin bir yolu yok.

Adam sehpadan şarap şişesini alıp kendine bir bardak daha doldururken "Pekâlâ," diyor. "Yukarı çıktığınızda Millie'yle ne konuştunuz?"

Sorusunu fark ettiğim anda yüzümdeki kan çekiliyor. Ağzım kuruyor ve daha da kötüsü, Millie ciyaklıyor; bu da konuşulacak bir şey olduğunu ele veriyor. Adam'ın bakışları bana sabitlenmiş, sabit ve muzaffer, ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi. Beynim yalan söylemem, zararsız bir şey uydurmam için çılgılık atıyor, ama ben daha deneyemeden Adam'ın sesi alçak ve hırçın bir şekilde araya giriyor: "Yalan söyleyemezsin." Sanki aklımı okumuş gibi.

Vişne suyumdan büyük bir yudum alıyorum, ama tatlılık boğazımı kaplıyor ve hemen pişman oluyorum. Herkesin dikkati yine benim üzerimde.

Neler olup bittiğini anlayabiliyorlar ama çıldırdığımı görebiliyorlar ve bu da dramaya hevesle eğilmeleri için yeterli oluyor.

"Biz... uh," diye kekeliyorum, belirsiz bir cevap arıyorum - tam bir yalan olmadan gerçeği gizleyen bir şey. Ama Adam'ın bakışlarıyla karşılaştığımda, sabit ve korkusuz, dürüst olmam için beni cesaretlendiriyor, içimde bir şeyler değişiyor.

Siktir et, sanırım. Bugün zaten yeterince kaosa neden oldum, bir itirafın daha ne önemi var? Ayrıca, bu gece Adam'da farklı bir şeyler var, biraz zorlarsam hiç beklemediğim bir yere gidebileceğimi hissettiren bir şeyler.

"Senin hakkında konuşuyorduk," diyorum sonunda, gözlerinin içine bakarak. "Ama ne olduğunu söyleyemem." Herkesin dikkatinin üzerimizde olduğunun farkında olarak ona masum bir gülümseme veriyorum. "Bütün sınıfa anlatabileceğim bir şey değil."

Beni şaşırtacak şekilde Adam'ın dudakları seğiriyor ve ardından sırtmaya başlıyor. Bunu gerçekten söylediğime inanamıyormuş gibi başını inanmaz bir şekilde sallıyor.

Oyun devam ediyor ve sırada Amira var, Chara'ya hayatı boyunca sahip olduğu erkek arkadaşlarının sayısını sayması için meydan okuyor. Chara cevap vermeye başladığında hemen ellerimi kulaklarıma kapatıyorum - bir kardeşin bilmesi gerekmeyen bazı şeyler vardır.

Sonunda sıra yine Emilia'ya geliyor ve bunun nereye varacağını şimdiden görebiliyorum: Adam'la yüzleşmeye hazırlanıyor. Onu bir şekilde durdurmak için bir dürtü hissediyorum - cevabı bu şekilde almak istemediğimi belirtmek, onu zorlamak - ama her şeyi açık hale getirmeden bunu yapmanın ince bir yolu yok. Adam'a döndüğünde kendimi destekliyorum.

"Doğruluk mu cesaret mi, Adam Payne?" diye soruyor, sesi aldatıcı bir şekilde tatlı.

"Gerçek," diyor Adam, ses tonu rahat, neredeyse şüphe duymuyor. Muhtemelen güvenli oynadığını düşünüyor - daha önce telefonunu göstermek zorunda kaldığında yaptığının aksine.

Emilia'nın yüzü aydınlanıyor - bunu bekliyordu ve saklamaya bile çalışmıyor. "Neden bunca yıldır doğum günlerime gelmedin?" diye soruyor, sesi sıradan ama yüzeyin altında keskin.

Adam'ın ifadesi ilk başta hiçbir şey ele vermiyor, bu yüzden sanırım soru umduğu gibi vurmadı. Ama sonra yarım dakika geçiyor ve Adam hâlâ cevap vermiyor. Sessizlik her saniye daha da ağırlaşıyor. Çenesi geriliyor ve boynuna hafif bir kızarıklık yayılıyor. Sonunda "Gelmek istemedim" demeden önce yavaşça nefes veriyor.

"Neden?" Millie soruyor, peşini bırakmayı reddederek.

Adam cevap veremediği için Peter araya girer. "Millie." Ses tonunda bir uyarı var, nazik ama sert.

"Ne?" Millie ona hızlı bir bakış fırlattı. "Cevap belirsiz olamaz, kural bu."

"Belirsiz değildi," diyor Peter. "Neden gelmediğini biliyorsun ve devamını sormaman gerekiyor."

Neden gelmediğini biliyorsun. Midem bulanıyor. Millie bunun benim yüzümden olduğunu biliyor ve şimdi Adam da onun bildiğini biliyor - çünkü Peter az önce bunu açıkça söyledi. Ve Peter benim bildiğimin farkında değil.

Adam'a bakıyorum ama ifadesinden bir şey . Peter ise bu işi bu kadar ileri götürdüğümüz için gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Peki," diye mırıldanıyor Millie, ellerini pes ediyormuş gibi kaldırıyor ama Peter'ın Adam'ın tarafını tutmasından rahatsız olduğu belli.

Midemde bir düğüm oluşuyor -Peter ve Millie böyle şeyler hakkında tartışmazlar. Tuhaf hissettiriyor, anne babanın tartışmasını izlemek gibi. Ve soruyu ben sormamış olsam da, yine de benim hatamış gibi geliyor.

Millie'nin bakışları benimkilere kayıyor ve mesajı alacağını umarak başımı hafifçe sallıyorum: Adam'ı daha fazla zorlamayalım.

Chara, "Başka bir şey oynayalım," diye öneriyor.

Ses tonumu biraz neşeye zorlayarak başımı sallıyorum. "Bir film ya da başka bir şey koyabiliriz."

Adam'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama ona doğru bakmak istemediğim için odağımı başka bir yerde tutuyorum.

"Yüzüklerin Efendisi?" Amira öneriyor.

Herkes aynı fikirde, hatta Millie bile, ama yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi var. Belli ki oyun sırasında Adam'dan bazı cevaplar almayı umuyordu.

Chara ekranı kurarken, geri kalanımız tabaklarımızı atıştırmalıklar ve aperatiflerle doldurmak için masaya yöneliyoruz. Herkes tabaklarına yiyecek doldururken oda hareket ve sohbet sesleriyle uğulduyor. İşim bittiğinde peynir topları, kanepeler ve galeta ile dolu tabağımı alıp sehpanın yanındaki yere yerleştiriyorum.

Bir an sonra Adam'ın yanıma oturması beni şaşırttı.

O kadar yakın ki ondan yayılan sıcaklığı hissediyorum. Bükülmüş dizinin üzerinde, içinde en az altı mini pizza olan bir tabak ve elinde ağızına kadar dolu bir kadeh şarap duruyor.

"yiyecek misin?" Bir kaşımı kaldırarak soruyorum.

Adam bir an için eğlenerek bana bakıyor. "İstersen biraz al," diyor, dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Teşekkürler," diyorum ve tabağından bir mini pizza alıp ısıyorum. Ama dikkatinin devam ettiğini hissediyorum. Beni izliyor, gözleri parlak ve mesafeli - ta ki kısa bir an için bakışları dudaklarıma kayana, yüzünde ham bir şey titreşene kadar.

İçimi bir ürperti kaplıyor, içim eriyor. Sarhoş olduğu belli.

"İyi misin?" Sesim ölçülü bir şekilde soruyorum.

Adam başıyla küçük bir selam veriyor ve bakışlarımla tekrar buluşmadan önce şarabını içiyor.

"Zaten biliyorsun, değil mi?" Sözleri etrafımızdaki konuşma uğultusunu zar zor kesiyordu.

"Neyi biliyorsun?" Hafifçe eğilerek mırıldanıyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Senin yüzünden Millie'nin doğum günlerine gelmeyi bıraktım."

Kalbim tekliyor, sonra o kadar hızlı atmaya başlıyor ki göğsüm sıkışacakmış gibi hissediyorum. "Ben... şüphelendim," diye dikkatlice itiraf ediyorum. Bir süre sonra, "Yaptığım şey yüzünden mi?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, yüzünde mesafeli bir ifade var. Bir yudum almadan önce bardak dudaklarına yaklaşıyor, oyalanıyor.

"Seni kıracak bir şey yaptıysam özür dilerim," diye fısıldıyorum, midem sarmal bir yay gibi geriliyor. "Çok sarhoştum, ne olduğunu hatırlamıyorum."

Adam biraz fazla hızlı bir şekilde bana dönüyor, yeşil gözleri benimkilere sabitlenmiş. "İstemiyor musun?" diye soruyor, gerçekten şaşırmış bir halde.

"Hayır," diyorum, yanaklarımı bir sıcaklık kaplıyor. "Seni öptüm mü yoksa?"

"Gerçekten hatırlamıyor musun?" Adam kafasını toparlayamamış gibi tekrar sorar.

"Hayır." Başımı sallıyorum, ona bakamıyorum - utanç içimi kavuruyor.

Ama biz devam edemediğimiz grubun geri kalanı kanepeye dönüyor, kahkahalar ve gevezelikler etrafımızdaki boşluğu dolduruyor. Chara ışıkları kapatmadan hemen önce Adam bana bakıyor, ifadesi okunamıyor.

Hayal kırıklığı içimde çiçek açıyor, keskin ve acı. Çok yaklaşmıştım.

Film başladığında odaklanmaya çalışıyorum ama zihnim işbirliği yapmayı reddediyor. Yüzüklerin Efendisi'ne bayılıyorum -film o kadar çok izledim ki repliklerini ezbere sayabilirim- ama bu gece kafamın içinde sıkışıp kaldım, Adam'la az önce yaptığımız konuşmayı analiz ediyor ve söylediğim her şeyi tekrar tekrar düşünüyorum. Bakışlarım sürekli yanımda oturan, kırıdamadan ekrana odaklanmış Adam'a kayıyor. Ama oturduğunda bir gerginlik var, sanki hareketsizliği zorlanmış ve akli başka yerdeymiş gibi.

Dakikalar ilerliyor, jeneriğin akmasını beklerken her sahne sürüncemede kalıyor. Film nihayet bitip ışıklar yandığında herkes geriniyor ve etrafta dolaşmaya başlıyor, içkiler dolduruluyor ve daha fazla yiyecek alınıyor. Ben olduğum yerde kalıyorum, bakışlarım Adam'a kayıyor, kalmasını, kaldığımız yerden devam etmesini umuyor -yarım bekliyor-. Ama o kalmıyor.

Onun yerine ayağa kalkıyor ve Peter'a atıştırmalık masasında katılıyor. Onların konuşmalarını izlerken içimdeki sızı büyüyor ve sessiz bir boşluk gibi içime yayılıyor.

Chara ve Millie şarap kadehlerini doldururken Tina telefonunu hoparlörlere bağlıyor ve tanımadığım yavaş bir şarkı çalmaya başlıyor - muhtemelen eski film listelerinden birinden. Yumuşak melodi odayı dolduruyor ve gözyaşlarımın kabardığını, davetsiz ve dökülmeye hazır olduğunu hissedebiliyorum.

Amira'nın Tina'nın elini tutup onu atıştırmalık masasının yanındaki açık alana izliyorum. Sessiz bir kucaklaşmayla birlikte sallanıyorlar ve ben dakikalar gibi gelen bir süre boyunca orada oturup sadece onları izliyorum; görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımı temizlemek için gözlerimi kırıştırıyorum.

"Hey, nane şekeri," diyor Millie yanımda yere uzanırken. "İyi misin?"

"Evet." Sesimi alçaltarak söylüyorum.

"Sen mi?" "Evet... İkinizi konuşurken gördüm."

"İşe yaramadı," diyorum, daha fazla umutlanamadan sözünü kesiyorum. Göğsümdeki boşluk yayılmaya devam ediyor. "Denedim ama benimle konuşmak istediğini sanmıyorum. Ona üzgün olduğumu ve ne yaptığımı bile hatırlamadığımı söyledim."

"Ne dedi?" Millie soruyor.

"Hiçbir şey." Omuz silkiyorum. "Kahretsin, özür dilerim Millie. Doğum gününü kendi acıma partime çevirmek istememiştim."

Millie bir kolunu bana doluyor ve şakağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Sorun yok bebeğim," diye fısıldıyor. "İyi yaptın
-Özür dilemiş olman yeterli."

"Sanırım o gece onu öptüm," diye itiraf ediyorum, utançtan içim yanıyor.

"Evet, anladım," diyor Millie nazikçe. "Yapmış olsan bile, muhtemelen sinyalleri yanlış okumuşsundur. O yüzden kötü bir şey yaptığını düşünmeyi bırak - çünkü aklının hep oraya gittiğini biliyorum. Sen yapmadın. Bundan eminim."

İçimi çektim ve her şeyin içime işlemesine izin verdim. Hissettiğim üzüntü içimi parçalıyor - çünkü Adam'a hâlâ çok aşık olduğumu fark ettim ve muhtemelen bana katlanamıyor. Ama acıya rağmen, hiçbir şeyi düzeltmeye çalışmayan ya da beni konuşmaya zorlamayan Millie'ye minnettarım - sadece yanımda kalıyor. Ve bu yeterli.

Kapı çaldı ve Millie'yle şaşkın bakışlarımızı değiş tokuş ettik.

"Kim o?" Omuz silkerken ben de soruyorum.

İkimiz de kıpırdayamadan Chara yanımızdan geçip koridora dalıyor.

"Sean mı o?" Kaşlarımı çatıyorum ve en az benim kadar şaşkın görünen Millie'ye bakıyorum.

Chara'yı koridora kadar takip ediyoruz ve kapıyı açtığında, işte karşımızda Sean, elinde kocaman bir buketle eşikte duruyor. O kadar uzun ki, kafasını kapı çerçevesine çarpmamak için hafifçe eğilmek zorunda kalıyor.

İçeri girip buketi Millie'ye vermeden önce Chara'yı çabucak öpüyor.

"Doğum günün kutlu olsun, Millie," onu kendine doğru çeker.

Sarıl.

"!" Millie gülümsüyor, gülümsemesi geniş.

"Tüm eğlenceyi kaçıramazdım," diyor Sean sıcak bir ifadeyle

Gülümsedi. Sonra bana baktı. "Hey, Sammy, bu asık surat da neyin nesi? Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Bir kahkaha attım. "Özür dilerim," dedim. "Seni gördüğüme sevindim, herkes kafayı bulurken buradaki tek ayık kişi benim."

Sean gülüyor ve beni hızlıca kucaklıyor. "Merak etme, sadece senin için bir ton jelibon getirdim. Sen

o kadar büyük bir şeker patlaması yaşatabilir ki, alkolden daha iyi hissettirir."

Sözüne sadık kalarak sırt çantasından ağır bir kese kağıdı çıkardı ve bana uzattı.

Gözlerimi kırptıştırarak ona bakıyorum. "Bu cidden benim için mi?"

Sean sırttarak başını sallar. "İçki içmezsen perişan olursun diye düşündüm." Kıkırdıyor ama Chara'nın bakışlarını yakaladığımda neler olduğunu tam olarak anlıyorum. Bütün gece somurttuğumu görmüş ve sihrini konuşturmaya karar vermiş olmalı. Sakızlı solucanların somurtkan ruh halimin en iyi ilacı olduğunu herkesten iyi biliyor.

Sean'a "Sen en iyisisin," diyorum ve kız kardeşime sarılmak için dönmeden önce onu hızlıca bir kez daha kucaklıyorum. "Sen de, Chara."

O da gülüyor ve bana sarılıyor.

Sean botlarını tekmeleyip paltosunu çıkardıktan sonra dördümüz oturma odasına geri dönüyoruz. Peter, Adam, Tina ve Amira onu karşılamaya geliyorlar ve bir süre hepimiz etrafta dikilip müzik eşliğinde konuşuyor ve gülüyoruz.

Birkaç dakika sonra, herkes sohbete dalmışken, oturma odasından çıkıp mutfığa giriyorum. Su ısıtıcısını açtım ve siyah çay için dolapları karıştırmaya başladım. Çay ve jelibonlar aşk acısı çeken kalbim için mükemmel bir ilaç gibi geliyor - en azından bu gece için.

Ben kutuları ve tenekeleri karıştırırken çaydanlığın yumuşak uğultusu odayı dolduruyor. Sonra mutfak kapısının açıldığını ve sessizce kapandığını duyuyorum.

Kimse bir şey söylemiyor.

Arkamı döndüm ve donakaldım. Adam orada durmuş bana bakıyordu. Başım dönüyor ve oda bir anlığına eğiliyor.

"Merhaba," diyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Hey," diye cevap veriyor, benim kadar şaşırmış
görünüyor. "Çay ister misin?" Coğunlukla sessizliği
doldurmak için soruyorum. "Evet, teşekkürler," diyor
Beni
m. Adam, gözleri hâlâ

Kendimi arkamı dönmeye zorladım ve iki fincan aldım.
Varlığını ensemde bir sıcaklık gibi hissetmiyormuş gibi yaparak
dolaba bakıyorum. Çay poşetlerini aramaya devam ederken,
onun hâlâ orada durup beni izlediğini hissediyorum.

Sonunda çayı bulduğumda arkamı dönüyorum ve
neredeyse sıçıyorum. Adam tam arkamda, üzerimde
yükseliyordu.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, kalbim çılgınca çarpıyor.
"Beni korkuttun."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Adam, kelimeler
fısıltıdan öteye geçmiyor.

O kadar yakın ki -sadece birkaç santim uzakta-
nefesindeki hafif şarap kokusunu çamaşır deterjanı ve tıraş
losyonunun o temiz, tanıdık kokusuyla karıştırıyorum. Adam
aniden uzanıp elimi tuttuğunda zihnim hala neler olduğunu
anlamaya çalışıyor.

Beni nazikçe çekiyor, kolumu boynuna doluyor ve kendi
kolunu belime sarıyor. Serbest eli benimkini buluyor ve ben daha
ne anlayamadan eğilip beni kendine çekiyor, sanki dans
ediyormuşuz gibi. Çenesi hafifçe şakağıma dayanıyor ve oturma
odasından gelen hafif müzik eşliğinde bizi bir o yana bir bu yana
sallamaya başlıyor.

O an o kadar kırılgan, o kadar inanılmaz derecede hassas
hissettiriyor ki, göğsüm şokla ve mutluluğa tehlikeli derecede
yakın bir şeyle geriliyor. Yerimizde duruyoruz, sonra tekrar
birlikte kayıyoruz, bedenlerimiz birbirine yaklaşıyor. Birbirimize
sarıldığımızda

Gömleğinin altındaki göğüs kasları ve uzun zamandır ilk kez sarhoş hissediyorum -bununla, onunla- ve bunun neden olduğu umurumda değil, sadece olduğu için.

Ne kadar süre bu şekilde sallandığımızı bilmiyorum - diğer her şeyin arka planda kaybolmasına yetecek kadar uzun bir süre. Adam'ın sırtındaki elinin sıcaklığı, nefes alışının sabit ritmi - hepsi gerçeküstü geliyor, sanki bir rüyaya dalmışım gibi.

Mutfak kapısının yumuşak gıcirtısı beni gerçekliğe geri çekiyor. Adam ve ben sanki yapmamamız gereken bir şey yaparken yakalanmışız gibi anında birbirimizden kopuyoruz.

Peter kapı aralığında duruyor, sırtışı sanki az önce skandal bir şey yakalamış gibi geniş.

"Oh," diyor, bir duraklıyor, kaşları kalkıyor. "Bana aldırmayın çocuklar." Sonra geriye doğru abartılı bir adım atarak kapıyı arkasından kapatıyor.

Kapı kapandıktan sonra oda sessizliğe gömülüyor. Garip bir şekilde yer değiştiriyorum, aniden alanın ne kadar küçük hissettirdiğinin aşırı farkına varıyorum. Adam'a baktığımda çoktan beni izlediğini fark ediyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve donup kalıyorum; sakın, gözünü kırpmadan bakıyor. Nefesim kesiliyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, sanki Peter'ın içeri girmesi bir şekilde benim suçummuş gibi içimden utanç fışkırıyor.

"Özür dilemeyi bırak," diyor Adam, sesi sert. "Sen hiçbir şey yapmadın."

Sadece bugünü kastetmediğini, dört yıl öncesini de kastettiğini biliyorum.

Gözlerimi kırptırıyorum, ağırlık o kadar hızlı kalkıyor ki neredeyse dengemi kaybedecektim. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakarken göğsüm rahatlamayla geriliyor.

"Yapmadım mı?" Fısıldıyorum.

Adam başını sallar.

"O zaman neden bunca zaman benden kaçtın?"

Sanki kendini hazırlıyormuş gibi yüksek sesle iç çekiyor. Gözlerini tekrar açtığında doğrudan bana bakıyor. "Çünkü sana aşık olduğumu söylemiştim," diyor.

Sözler aklıma geldikçe nabzım göğsümde çarpıyor. Ama daha fazlası olduğunu biliyorum, sakladığı başka bir şey.

"Ve sonra seni öptüm," diyor, kelimeleri şimdi daha sessiz. "Ve sen benden durmamı istedin... bir erkek arkadaşın olduğunu söyledin."

Gözlerimi kırıştırıyorum, aklım başımdan gidiyor. İtirafının ağırlığı, geldiğini hiç görmediğim bir dalga gibi çarpıyor ve ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

BÖLÜM 5. SARHOŞ

Hâlâ orada öylece durmuş, donmuş, söylediklerine anlam vermeye çalışıyorum.

Adam Payne gerçekten bana aşık olduğunu söyledi mi? Beni öptüğünü? Ve ben onu geri mi çevirdim?

Bu bir rüya olmalı. Belki de Yüzüklerin Efendisi sırasında bayılmışımdır ve beynim beni tuhaf bir alternatif gerçekliğe atmaya karar vermiştir.

"Ne?" Beynim zorlukla ayak uydurarak söylüyorum. "Bekle, ciddi misin?"

Adam kuru, esprisiz bir kıkırdama çıkarır ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak başka tarafa bakar.

Söylediklerini anlamaya çalışırken düşüncelerim dönüp duruyor. Öpüşmeyi durdurdum - yetişkin hayatımın çoğunda gizlice istediğim öpücük. Ve ona bir erkek arkadaşım olduğunu mu söyledim?

Kendimi dört yıl öncesini düşünmeye zorluyorum. Tim ve ben birkaç kez takılmıştık, elbette, ama resmi değildik. Ciddi değildik. Özel bile değildik.

Gerçek şu ki, Tim'le çıkmaya başlamayı ancak Adam'la geçirdiğim o kendinden geçme gecesinden sonra kabul ettim. Utancımı hatırlıyorum, bir şeyleri kanıtlamak için duyduğum umutsuz ihtiyacı. Kendime, dünyaya... ve özellikle Adam'a. Kontrolün bende olduğunu. Hayatımın berbat olmadığını.

İçimden bir ses Tim'in erkek arkadaşı olamayacağını söylese de yine de evet dedim. Sıradan bir kaçamak olması gereken şey

üç yıllık bir ilişkiye dönüştü; dürüst olmak gerekirse, başından beri zehirli bir ilişkiydi.

Bu da demek oluyor ki, Adam'a, yani sırılsıklam aşık olduğum adama bir erkek söylediysem, bunun nedeni ya sağlıklı düşünemeyecek kadar sarhoş olmamdı... ya da Adam beni tamamen yanlış anladı. Belki de sarhoş halimle bile önce Tim'le konuşmam gerektiğini hissetmiştim. O zamanlar bana oldukça takmıştı ve sarhoşken bile adil olmak istediğimi kolayca hayal edebiliyorum.

Şimdi burada durmuş Adam'a bakıyorum - tamamen sersemlemiş bir halde, açıklayacak kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Ona bunca zaman her şeyi mahvettiğimi düşünerek geçirdiğimi, ancak en başından beri yanılmış olabileceğimi fark ettiğimi söylemek için.

Birden içimden bir kahkaha patlıyor - yüksek sesle ve aklımı kaçırıyormuşum gibi. Adam irkildi, sanki ses onu fiziksel olarak incitmiş gibi.

Hissettiğim rahatlama o kadar büyük ki gülmeden duramıyorum ve ne olduğunu anlamadan Adam'a sarılıyorum.

Donup kaldı, hazırlıksız yakalanmıştı. Ama bir süre sonra kolları bana dolanıyor, önce tereddüt ediyor, sonra daha sıkı sarılıyor, sanki söyleyeceğim şeye kendini hazırlıyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, hâlâ ona sarılıyorum, titrek bir kahkaha atarken sesim omzunda boğuklaşıyor. "Seni zorla öptüğümü ve travma geçirdiğini falan sandım."

Şimdi "Ne?" deme sırası Adam'da. Sesindeki şaşkınlığı duyabiliyorum ama bir gülümseme de var.

Ona bakacak kadar geri çekiliyorum ve birden yüz yüze geliyoruz; o kadar yakınız ki nefesini tenimde hissedebiliyorum. Gözleri benimkilere sabitlenmiş, beklenmedik bir şekilde karanlık, daha fazlasını söylememi bekliyor.

Ve biliyorum.

Ona her şeyi anlattım. Bunca yıldır ona aşık olduğumu. O zamanlar Tim'in sadece sıradan bir ilişki olduğunu, gerçek olmadığını. Sarhoşken neden öyle davrandığımı bile bilmediğimi itiraf ediyorum. Peter'ın Millie'ye gönderdiği mesajı okuduğumdan beri, son dört yılımı bunun için kendimi parçalayarak geçirdiğimi itiraf ediyorum. Onu görmeyi, özür dilemeyi ne kadar istediğimi ama onunla yüzleşmekten çok korktuğumu.

Kelimeler dökülüyor, ham ve cilasız, ama sonunda göğsümden bir ağırlık kalkıyor gibi hissediyorum. Ve tüm bunlar olurken Adam bir an bile gözlerini kaçırmıyor.

Ben konuşurken Adam'ın ifadesi değişiyor - yüzü yumuşuyor, yüz hatlarında şaşkınlık belirliyor. Ve o anda anladım ki, tüm endişelerim, yıllarca süren pişmanlıklarım, kendi vahşi hayal gücümünden başka bir şey üzerine inşa edilmemişti.

"Yani... Millie bana aşık olduğunu biliyor muydu?" Adam hâlâ bana sarılmış bir halde soruyor, dudaklarının kenarlarında yavaş, inanmayan bir gülümseme belirliyor.

Başımı sallıyorum ve Adam neredeyse gözlerini deviriyor.

"Peter sana aşık olduğumu biliyordu. Bu yüzden Millie'nin doğum günlerine gelmeyi bıraktığımı da biliyordu. Ama birbirlerine hiçbir şey söylemediler mi?"

"Görünüşe göre öyle değil," diye fısıldıyorum, sesimde hâlâ yoğun bir inançsızlık var. Sonra küçük, inanmaz bir kahkaha atarak ekliyorum, "Bu en iyi arkadaş gizliliği olayını gerçekten çok ciddiye alıyorlar."

Adam sessiz bir kahkaha atarak başını sallıyor. "İnanılmaz."

Elleri belimden çeneme doğru ilerlerken nefesi yanağımı ısıtıyor, dokunuşu nazik, neredeyse saygılı.

"Seni öperdim... eğer bu kadar sarhoş olmasaydın," diye fısıldıyorum, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

"Değilim," diyor, sessiz ama emin, sanki en basit gerçek buymuş gibi.

Yüzünü izliyorum, her şeyi ezberliyorum; ifadesinin yumuşayışını, başparmağının yanağımlı okşayışını, sanki gerçekten burada olduğumdan emin olmak istermiş gibi.

"Önce alkolmetreden geçmen gerekir," diye takılıyorum, dudaklarım titreyerek gergin bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bundan pişmanlık duyarak bir dört yıl daha geçiremem."

Adam kıkırdıyor ve nefesim kesiliyor. Gözleri derin ve karanlık, yeşil bir uçurum gibi ve bana çarpıyor - arzu böyle görünüyor.

Alını hafifçe benimkine yaslanıyor ve birlikte nefes alıyoruz. Sonra eli kayıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor, eğiliyor ve dudaklarımız birbirine değmeden hemen önce duruyor. Burnu yanağımlı dürtüyor ve ben bu dokunuşla ürperiyorum. O kadar yakın ki başım dönüyor ama yine de bekliyor, sanki bu seçim hep bana aitmiş gibi.

Gözlerindeki şefkat ve özlemle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Hiç tereddüt yok. Korku yok.

Gözlerimi kapatıyorum, ayak parmaklarımlı üzerinde yükseliyorum ve dudaklarımlı onunkilere bastırıyorum.

Dudakları benimkilerle usulca buluşuyor, test ediyor, neredeyse temkinli. Parmakları saçlarımlı derinliklerine kayıyor, beni sabit tutuyor ama dokunuşu hafif kalıyor; istersem çekilmem için bana alan bırakıyor.

Bilmiyorum.

Adam tezgah belime saplanana kadar beni geriye doğru itiyor, vücudu benimkiyle aynı hizada. Ağzı beni tekrar, bu sefer daha derinden kavırıyor; dili

benimkini, sıcak ve ısrarcı. Sıcaklık doğrudan sikime vururken içimden düşük bir inilti çıkıyor.

Adam'ın elleri aşağı kayıyor, kıcımlı kavlıyor ve sıkıyor ve baskıdan ürperiyorum, vücudum onunkine doğru eğiliyor. Bacağı benimkinin arasına giriyor, daha yukarı bastırıyor, beni açıyor. Bir an için panikliyorum, ne kadar sert olduğumu hissedecek.

Geri çekilmeye başlıyorum, ama Adam'ın tutuşu beni içeri çekerken sıkılaşıyor, boşluk kalmayana kadar mesafeyi kapatıyor. Kot giysili siklerimiz birbirine sürtünüyor, sürtünme keskin ve baş döndürücü. İkimizin de nefesi kesiliyor ve temas anında donup kalıyoruz.

Gözlerimiz buluşuyor, nefesimiz kesiliyor, yüzümüz kızarıyor. Sonra yavaşça sırtıtmaya başlıyoruz - aptalca, nefessiz ve inançsızlık dolu.

Dört yıldır bastırılmış arzu içimde kabarıyor, diğer her şeyi bastırıyor. Elim boynundan kayıyor, sikini örten kot pantolona bastırana kadar aramızdan aşağı kayıyor.

Adam'ın nefesi dudaklarımda kekeliyor, keskin bir nefes veriş alçak, düzensiz bir sese dönüşüyor. Ben onu okşarken vücudu geriliyor, sertliği kumaşı zorluyor.

"Siktir..." diye mırıldanıyor, alnını alnıma bastırıyor, kelimeleri kaba ve düzensiz.

Titriyor ve alt dudağımı dişlerinin arasında yakalıyor, başımı döndüren yumuşak bir ısırık.

"Bunu yukarı çıkarmak ister misin?" diye mırıldanıyor, sesi istekle kalınlaşıyor.

"Evet," diye ağzımdan kaçırıyorum ama sonra tereddüt ediyorum. "Sarhoş olmadığına emin misin?"

Adam yine kıkırdıyor, alçak, sıcak bir ses, tenimde bir uğultu yayıyor.

"Sadece biraz," diye itiraf ediyor, sırıtışı alaycı. "Ama eğer endişelendiğin buysa, kontrol tamamen bende."

"Güzel," diye mırıldanıyorum, onu başka bir öpücük için kendime çekiyorum. Yavaş tutuyorum, sonunda geri çekilmeden önce ağzının benimkine yaptığı baskının tadını çıkarıyorum, alnım hafifçe onunkine yaslanıyor.

"Prezervatifiniz var mı?"

Adam başını sallar, yüzüne orantısız bir sırıtma yayılır.

"Peter'a soracağım."

"Tanrım," diye inliyorum, telefonunu çıkarıp hızlıca bir mesaj yazmasını izlerken yüzüm yanıyor.

Telefonu neredeyse anında çalıyor ve Adam cevabı okuduğunda sırıtışı genişliyor.

"Gidelim," diyor, elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Mutfaktan çıkıyoruz, kimse fark etmeden koridorda sessizce ilerliyoruz ve oturma odasını geçiyoruz. Adam beni ikinci kata çıkan merdivenlere götürüyor. Koridorun sonuna geldiğimizde kapısının önünde duruyoruz. Omzumun üzerinden bakıyorum ve karşısındaki odayı fark ediyorum

-Bu Peter'ın daha önce bahsettiği, benim için olan olmalı. Bunu daha önce nasıl kaçırdım?

Adam kapısını açıp kenara çekilmeden önce beni izliyor ve içeri girmeme izin veriyor. İçeri girer girmez kapı arkamızdan kapanıyor ve Adam'ın elleri üzerimde, parmakları gömleğimin düğmelerinin üzerinden kayarak onları teker teker çözüyor. Dudakları benimkilere bastırıyor, sert ve aç, içime bir sarsıntı gönderiyor.

Bir saniyeliğine geri çekiliyor, gözleri çıplak göğsümün üzerinde geziniyor, her santimini ezberliyormuş gibi oyalanıyor. Kotumun düğmesine uzanıp çözüyor, kotu yere indirmeden önce parmak eklemleri karnımı okşuyor.

"Alabilir miyim?" Adam elleri külotumun bel bandının üzerinde gezinirken soruyor. Başımı salladığımda parmaklarını kumaşın altından geçiriyor ve yavaşça aşağı doğru iterek beni tamamen ortaya çıkarıyor. Bakışları zaten sert olan ve ilgisinin ağırlığı altında seğiren sikime düşüyor.

Ellerim gömleğine uzanıp parmaklarım kumaşa dolanırken yumuşak, kararsız bir nefes alıyorum. Hızlı bir hareketle gömleği başından çekiyorum, tenini tenimde hissetme ihtiyacı o kadar baskın ki neredeyse ağrıyor.

Parmaklarım kot pantolonuna doğru kayıyor, düğmelerini açmaya çalışırken hafifçe . Adam araya girip ellerimi kenara iterek işi kendisi bitiriyor ve kot pantolonunu boxer'ıyla birlikte çıkarıyor.

Onu görmek -sadece benim için büyük ve sert olan sikini-tüm vücudumu titretiyor, nabzım hızlanırken midemde ısı birikiyor.

Adam yaklaşıyor, vücudu bedenime baskı yapıyor, sıcaklığı tenimi kavuruyor. Elleri kıcıma doğru kayıyor ve beni zahmetsizce kaldırıyor. Beni yatağın yanındaki masanın kenarına taşıyor ve üzerine indiriyor; serin yüzeyi vücudunun sıcaklığıyla keskin bir tezat oluşturarak omurgamda bir ürperti yaratıyor.

Adam eğilip dudaklarıma yavaş, ağzı açık bir öpücük kondurmadan önce "Çok güzel," diye fısıldıyor. Dili alt dudağımın üzerinde kayarak nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Kapının yüksek sesle çalınması ikimizin de donup kalmasına neden oldu. İrkildim, midem sarsıldı. Ama kapı kapalı kaldı.

Adam doğruldu, bana dönmeden önce omzunun üzerinden baktı. Eğilip dudaklarıma kısa, güven verici bir öpücük konduruyor ve kapıya doğru ilerlerken beni nefessiz ve çıplak bir şekilde masanın üzerinde bırakıyor.

Kapıyı dışarı bakacak kadar açıyor, yerden bir şey almak için çömeliyor, sonra tekrar kapatıyor ve kilidi sessiz bir tıkırtıyla çeviriyor.

"Kimdi o?" Hâlâ hızla atan nabzımı sakinleştirmeye çalışarak mırıldanıyorum. Ama elindeki prezervatif paketini ve kayganlaştırıcı şişesini görünce irkilerek gülüyorum. "Peter mı?"

Adam başını sallıyor, bana dönerken dudaklarında bir sırıtış beliriyor. Yaklaşırken vücudu kalçalarımın arasına rahatça oturuyor, elleri sıkıca kalçalarımın üzerinde duruyor.

Gözlerimiz kilitleniyor - beni izliyor, kara gözlü, aç ve gözünü kırpmadan.

"Seni becerebilir miyim Sammy?" diye soruyor, sesi sert, sanki kendini zor tutuyor, sanki her an kontrolünü kaybedebilirmiş gibi.

Tanrım, adımı söylemiş biçimi - muhtaç, çiğ, sanki kutsal bir şeymiş gibi... Başımı sallıyorum, gözlerim kalın ve şimdiden pre-cum ile parlayan sikine kayıyor.

Adam'ın elleri göğsüme hafifçe bastırıyor ve masanın üzerinde düz bir şekilde yatana kadar beni geriye doğru itiyor. Adam bacaklarımı aralarına yerleştirirken bacaklarım kalkıyor. Avucuna bol miktarda sıkmadan önce kayganlaştırıcı kapağının yumuşak klik sesini duyuyorum. Isıtmak için ellerini birbirine sürtüyor, bakışları benimkilere kayıyor, açlığı geri dönmeden önce bir kalp atışı kadar yumuşuyor.

Eğiliyor, ağzı tekrar benimkini buluyor. Öpücük yavaş ama derin, kaygan eli yanaklarımın arasından aşağı doğru inerken dili benimkini fırçalıyor, parmakları girişimi çevreliyor, kayganlaştırıcıyı hassas kenara yayıyor.

Parmağının ucunu dikkatlice içeri bastırırken nefesim boğazımda düğümleniyor. Altına yatıyorum, vücudum onu karşılamaya hazırlanırken sırtım masaya doğru kıvrılıyor.

"Rahatla bebeğim," diye fısıldıyor dudaklarıma ve parmağı kasların sıkı halkasını geçerek daha derine bastırıldığında titreyerek nefes alıyorum. Tekrar içeri kaymadan önce nefesimi kesecek kadar dışarı çekiyor - sonra tekrar ve tekrar - her pürüzsüz, çıldırtıcı itme vücudumu ihtiyaçla uğultu haline getiriyor.

Eli kayıyor, tam oraya doğru aç yapıyor. İçimdeki o noktayı okşarken içimde bir zevk kıvılcımı çakıyor ve dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

"Kahretsin," diye soluyorum, kalçalarım belinin etrafında sıkılırken ellerim Adam'ın omuzlarını kavlıyor. Adam'ın parmağı tekrar kıvrılıyor, o noktayı tekrar tekrar okşuyor ve doğrudan merkezime zevk dalgaları gönderiyor. Tanrım, bu işte nasıl bu kadar iyi?

Düşünmeden hareket etmeye başlıyorum, kalçalarımı onun hareketleriyle aynı anda sallıyorum, kendimi parmağına doğru beceriyorum, daha fazlası için çaresizim. Ağzı çene çizgim boyunca ilerlerken dudaklarımdan çaresiz ve nefes nefese bir inilti daha dökülüyor.

"Tanrım, ne sesler çıkarıyorsun," diye mırıldanıyor Adam, ihtiyaçtan boğuk bir sesle.

Kalp atışlarım hızlanıyor, kalçalarımı yuvarlayıp sürtünme ve sıcaklık ararken tüm vücudum hislerle canlanıyor.

Adam'ın dili alt dudağımın üzerinden kayarak aşağıya iniyor, çene çizgim boyunca ve boynumun yan tarafında öpücükler bırakıyor. Ağzı orada kalıyor, sıcak ve ıslak, hassas derimin tadına bakıyor.

Dudakları göğsüme ulaştığında keskin bir nefes çekiyorum. Duraklıyor, ağzı sağ meme ucumun etrafında kapanmadan önce karanlık, odaklanmış bir bakışla bana bakıyor.

Dili yavaşça daireler çizerken inliyorum, kaygan ısı beni ona doğru eğiyor. Hassas tomurcuğun üzerinde fiskeler vuruyor ve sonra emiyor, bu sefer daha sert. Zevkin sarsıntısı nefesimi kesiyor, parmaklarım omuzlarının etrafında sıkılıyor.

Parmağı hâlâ içimde, yavaş, sabit hareketlerle hareket ediyor, vücudumda titreme yaratan o tatlı noktayı fırçalıyor. Zevk arttıkça inlemelerim yumuşak, muhtaç seslere dönüşüyor.

Adam'ın ağzı diğer meme ucuma gidiyor ve aynı ilgiyi ona da gösteriyor. Yalıyor, fiske vuruyor ve emiyor, bu kombinasyon kalçalarımın titremesine neden oluyor. Dudakları işlerine geri dönmeden önce sadece bir saniyeliğine geri çekildiğinde nefesi tenimde dolaşıyor.

"Seni bu şekilde kollarımda defalarca hayal ettim," diye fısıldıyor Adam, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Seni rüyalarımda sayamayacağım kadar çok kez boşalttım."

Sözleri üzerine bir inilti çıkıyor, bedenim tepki olarak geriliyor. Adam aşağı doğru eğiliyor, parmağı içimde daha derine bastırıp daha hızlı hareket ederken dili meme ucumun üzerinde geziniyor. O her yerde -ağzı, nefesi, dokunuşu- ve vücudumdaki her sinir canlı hissediyor, onun altında çözülüyor.

Adam'ın kayganlaştırıcıyla kayganlaşmış boştaki eli sikimin etrafını sarıyor ve ani, kaygan sıcaklık karşısında nefesim kesiliyor. Adam beni kavrarken istemsiz bir inilti çıkıyor, parmakları yavaşça aşağı kayıyor ve sonra tekrar yukarı kalkıyor.

Kalçalarım bu hisle sarsılıyor, elini itiyor ve baskıyı kovalıyor. Başparmağı ucu üzerinde geziniyor, pre-cum'u yayıyor ve beni daha yüksek sesle inletiyor, başım masaya çarpıyor.

"Adam..." Nefes alıyorum, vücudum onun dokunuşuyla geriliyor. Sabit bir ritim tutturmadan önce beni nazikçe sıkıyor, eli uzun, yumuşak vuruşlarla beni okşuyor.

Çifte his -siki kavırıyor, parmağı hâlâ içimde- içime zevk sokları gönderiyor. Tekrar eğildim, dudaklarımdan başka bir inilti dökülürken kalçalarım titriyor, düzensiz ve muhtaç.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diyor Adam, sesi düzensiz. Bir eli içimde daha hızlı hareket ediyor, dokunuşu acilleşiyor, diğeri ise mükemmel, çıldırtıcı bir ritimle sikimi okşuyor.

Boğazımdan yüksek sesli, çaresiz bir inilti kopuyor, ardından çaresiz nefesler ve tutamadığım inilti gelir.

"Siktir-Adam!" Kalçalarım ona çarparken haykırıyorum.

Isırmadan önce dişleri boynumu sıyırıyor; canımı acıtacak kadar sert değil ama bedenimi zevkle sarsmaya yetiyor. Elleri çılgınca hareket ederken nefesi tenime sıcak geliyor ve beni doruğa yaklaştırıyor.

"Oh...oh..." Sesler dalga dalga yayılıyor, tüm bedenim titriyor.

"Seni boşaltmak istiyorum," diye usulca homurdanıyor Adam, dudakları kulağıma değiyor. "Benim için gel."

Bu kelimeler bana çarptığı anda, dağılıyorum. Zevk içime çökerken boğuk bir çığlık atıyorum. Vücudum kasılıyor ve sert bir şekilde boşalıyorum, sıcaklık karnıma ve göğsüme sıcak darbeler halinde yayılıyor.

Adam beni izliyor, ben onun ilgisi altında titrerken gözleri karanlık ve bana sabitlenmiş. Sikimin üzerindeki eli yavaşlıyor ama durmuyor, ben gevşeyene, sersemleyene ve tükenene kadar her bir titremeyi kandırıyor.

Orada uzanıyorum, nefesimi tutuyorum, nabzım yavaşlarken göğsüm yükselip alçalıyor.

Adam'ın dudakları önce yanağıma, sonra da ağzımın köşesine değiyor ve nazik öpücüklerden oluşan bir iz bırakıyor.

yorgunluğuma rağmen gülümsüyorum. İçime bir sıcaklık yayılıyor -Sadece yaptıklarımızdan değil, bana bakışından, çok hassas ve memnun, sanki bu sessiz anın tadını en az benim kadar çıkarıyor.

Ona bakıyorum, hâlâ şaşkınım, düşüncelerim dönüp duruyor. "Sen bir çeşit... seks sihirbazı mısın?" Mırıldanıyorum, sesim zayıf. "Bunu tek parmağınla nasıl yaptın?"

Adam kıkırdıyor, eliyle yüzümdeki bir tutam saç okşuyor. "Güzel soru," diyor sırtarak. "Belki gerçekten duyarlısındır... ya da belki ben o kadar iyiyimdir."

Gülüyorum, başımı sallıyorum, hâlâ beni masada kemiksiz bırakan mutluluğu sindirmeye çalışıyorum.

Ona bakarak, "Buraya gel, seni iyi hissettirme sırası bende" dedim.

Adam'ın gülümsemesi şefkatli ve içten ve kalbim eriyor. Onu hiç bu kadar savunmasız, bu kadar rahat görmemiştim.

Yerden gömleğini alıp beni silerek temizliyor, gözlerindeki sıcaklık bu basit jesti samimi kılıyor. Sonra şaşırtıcı bir kolaylıkla beni kollarına alıyor, kayganlaştırıcıyı ve prezervatifleri alıp beni yatağa taşıyor.

Arkasına yaslanıyor ve beni üzerine çekiyor, ben onun üzerine otururken elleri belime yerleşiyor. Bakışlarım hâlâ sert ve ağrıyan sikine kayıyor. Dudaklarımı ısırarak kalçalarının arasına doğru kayıyorum. İnlemesini duymak istiyorum, buna ihtiyacım var.

Başımı eğiyorum ve sikinin ucunu yavaşça, alaycı bir şekilde yalıyorum. Adam keskin bir nefes çekiyor. Cesaretle elimi tabanına doluyorum ve dilimin pürüzsüz derinin üzerinde kaymasına izin vererek bir kez daha yalıyorum. Tadı damağımda kalıyor

Dilim, temiz ve hafif tuzlu. Duraklıyorum, bakışlarımı yukarı çevirip onun beni izlediğini görüyorum, dudakları ayırık, gözleri karanlık.

Tekrar eğiliyorum, onu ağızıma almadan önce dilimi yavaş daireler çizerek döndürüyorum. İçimden yumuşak bir uğultu çıkıyor, titreşim Adam'ın inlemesine neden oluyor - içime bir sıcaklık hücumu gönderen derin, kırık bir ses. Onu daha derine çekiyorum, boştaki elim tabanın etrafını daha sıkı sarıyor.

Vücudu altımda gerilirken titrek nefes verişini duyuyorum. "Siktir," diye fısıldıyor Adam, kendini zor tutuyor.

Onun etrafında sertçe yutkundüğümde, tepkisi anında oluyor - kalçaları yukarı kalkıyor ve ellerinden biri saçlarıma dolanıyor. "Siktir," diye tekrar mırıldanıyor, beni bir an için orada tutarken parmakları sıkılaşıyor.

Yavaşça geri çekiliyorum, beni tekrar aşağıya doğru yönlendirirken dilim sikinin alt tarafında kayıyor - nazik ama ısrarcı, onu daha derine almam için beni zorluyor. Gırtlaktan bir inilti çıkarırken kalp atışlarım hızlanıyor, saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. Kendini tutuyor ama zar zor.

Diğer eli de saçlarımdan arasına giriyor, başımın arkasını ve sanki daha sert hareket ederse kontrolünü kaybedeceğinden korkuyormuş gibi sıkı bir şekilde itiyor.

"Siktir, Sam..." Kelimeler sert, yalvarırcasına ve kalçalarının altımda titrediğini hissediyorum. Duraklıyor, nefesi kesiliyor, parmakları hâlâ saçlarımda, sanki durmakla tamamen teslim olmak arasında kalmış gibi.

Yumuşak bir onay mırıltısı çıkarıyorum, boğazımı gevşetiyorum ve onu bırakması için cesaretlendiriyorum. Tekrar, bu sefer biraz daha sert bir şekilde iterken kalçaları tekliyor. Başını geriye doğru eğiyor ve çıkardığı ses -inleme ile nefes alma arasında bir yerde
-İçime keskin, heyecan verici bir sızı gönderiyor.

Adam ağızımın içine girerken sonunda kendini tutamadı, başımı sıkıca kavradı, kalçaları sertçe hareket etti ve

hızlı, her kası serbest bırakılmasını kovalarken sıkılaşıyor.

"Siktir..." diye inliyor, sesi zevkle dolu. Ama sonra aniden donup kalıyor, kontrolü ele almak için savaşıırken beni geri çekiyor, çenesi sanki durmak için her şeyini harcıyormuş gibi sıkılıyor.

Parmakları saçlarımin arasından hafifçe kayıyor, "Prezervatifi tak" diye fısıldarken gözleri arzuyla parlıyor.

Başımı sallıyorum, folyo pakete uzanıp yırtarak açarken ellerim titriyor. Prezervatifi boyuna yuvarlıyorum, avucumun içinde nabızı atıyor. Kayganlaştırıcıyı alıp elime biraz döküyorum ve yavaş, dikkatli vuruşlarla onu kayganlaştırıyorum.

Adam kayarak yastıklara yaslanıyor, ben bir kez daha kucağına otururken elleriyle beni sabitliyor. Parmaklarını yanaklarımin arasında kaydırıyor, dokunuşu dikkatli. Bir parmağını içeri bastırdığında, vücudum gevşemeden önce onun etrafında kenetlenirken yumuşak bir soluk çıkıyor. İkinci bir parmak daha ekliyor, beni açmak için parmaklarını çevirip açıyor. İnemelerim onun kulağımdaki sessiz, güven verici fısıltılarıyla karışıyor ve beni daha da rahatlatıyor.

Tatmin olduğunda parmaklarını serbest bırakıyor ve beni ona doğru yönlendiriyor. Kendimi yavaşça sikiinin üzerine bırakırken ellerimi göğsünde birleştiriyorum. Tamamen içime girene kadar santim santim aşağıya inerken derin ve sabit bir gerilme oluyor.

İkimiz de inliyoruz, acı ve zevk birbirine karışırken ben inliyorum. Adam boynumun sütununu yalıyor, elleri beni sabit tutmak için belimi kavlıyor, alışmama izin veriyor. Ama hareket etmek istiyorum; sikiinin içimdeki o tatlı noktaya bastırdığını hissetmek, Adam'ın altımda homurdanmasını ve inlemesini duymak istiyorum.

Bu yüzden hareket etmeye başladım, Adam'ın omuzlarına bastırıyorum ve beni izleyişinde bir güç patlaması hissediyorum - kızarmış, cam gibi gözler, kendini zar zor bir arada tutuyor.

Elleri belimde sıkılaşımdan önce kendimi neredeyse tamamen ondan kaldırıyorum, beni tekrar tekrar karşılamak için yukarı iterken beni geri çekiyor, tenin tene her tokat atışında yumuşak homurtular çıkıyor.

Hareketlerimizin ritmi artıyor, bedenlerimiz terden kayganlaşıyor. Adam'ı altımda izliyorum; yüzü kızarmış, dudakları ayrılmış. Alnımız birbirine değiyor ve donup kalıyoruz, sadece birbirimizin nefesini içimize çekiyoruz, ikimiz de uçurumun kenarında sallanıyoruz.

Tekrar hareket etmeye başladığımda, zevk o kadar keskin ve her şeyi tüketiyor ki ağlamamak için dudağımı ısıırıyorum. Gözleri bedenlerimizin birleştiği yere kaymadan önce benimkilerde kilitli kalıyor, bakışları açlıktan ağırlaşıyor.

Yaklaştığını anlayabiliyorum; nefes alış verışı sığlaşıyor ve parmakları yanlarıma batıyor. Bacaklarım yanıyor ve kıcımda düşmeden dolayı oluşan yara ağrıyor, ama Adam küfredip sikimi seğıртеcek kadar çığ bir inilti çıkarana kadar kalçalarımı daha hızlı sallayarak zorluyorum.

Çoktan sertleşmişim ve Adam'ın eli aramıza giriyor, etrafımı sarıyor, hareketlerimizle aynı anda okşuyor. Ritmim duraksadığında içimden bir inilti kaçıyor, yumruğuna doğru itiyorum ve tüm vücudum titreyerek sikine geri gömölüyorum. Zevk üzerime çökene kadar artıyor ve sert bir şekilde boşalıyorum, kollarında titrerken göğsüne ve karnına dökölüyorum.

Adam beni izliyor, göz bebekleri kocaman açılmış, sonra derin bir homurtuyla sertçe içime giriyor -bir, iki, üç kez- ve boşılırken nefesi kesiliyor, tüm vücudu kasılıyor. Yatağı geri düşerken kolları beni sarmaya devam ediyor ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. Göğsüne yaslanıyorum,

İkimizin de nefesi kesilmişti, kalp atışları yanağımın altında çarpıyordu.

Sonsuza kadar öyle kalacaktı gibi geliyor, sadece birbirimize sarılıyoruz, kalplerimiz senkronize bir şekilde çarpıyor. Sonunda, vücudum güçsüz ve kemiksiz bir halde onu bırakıyorum. Komodinden bir havlu alıyor ve kendini silmeden önce beni nazikçe temizliyor.

Adam yanıma uzandığında beni göğsüne yaslıyor. Sıcaklığı içime sızıyor ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp bunun ne kadar güvenli bir his olduğunun tadını çıkarıyorum.

Bir süre ikimiz de konuşmuyoruz; sadece nefes alışverişlerimizin yumuşak sesi ve elinin sırtımda yavaşça kayması var.

Bir süre sonra başımı kaldırıp ona bakıyorum, yanağım hâlâ Adam'ın göğsüne yaslanmış. "Sence bizi duydular mı?"

Kıkırdıyor. "Hayır. Biz gelmeden hemen önce Peter'dan yüksek sesli bir şey açmasını istedim."

Duruyorum, aşağıdan gelen müziğin hafif ritmini dinliyorum, dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. İçimden bir kahkaha kaçıyor. "Vay canına. Peter'ın harika biri olduğunu biliyordum ama bu kadar iyi bir eküri olduğunu fark etmemiştim."

Adam sırtlıyor, parmakları saçlarımı okşuyor. "Evet, öyle. Yıllardır birbirimizin arkasını kollarız. Lisedeyken, onlar ailelerine 'ders çalıştıklarını' söylerken Millie'yle benim evimde takılmalarına izin verirdim. Benimkiler hiç evde olmazdı, o yüzden işe yaradı."

Homurdanıyorum. "Evet, biliyorum. Millie söyledi." Sonra durup düşünüyorum. "Bekle... onlar... bilirsin işte, sen ne yaptın?"

Adam kıkırdar. "Video oyunları oynardım. Ama çok gürültü yaparlarsa yürüyüşe çıkardım."

Gözlerimi kırpiştirıyorum, en yakın arkadaşı benim en yakın arkadaşımın evinde oynarken mahallede dolaşan genç bir Adam hayal ediyorum. "Aman Tanrım."

Kontrol edemediğim bir kıkırdama duydum. Göğsümden sıcak ve mutlu bir his yayılıyor, sanki uçup gidebilirmişim gibi.

Adam kayıyor ve başımın tepesine yumuşak bir öpücük konduruyor. Beni daha da yakına çekerken nefesi saçlarımı karıştırıyor.

"Kıçın nasıl?" diye soruyor aniden, nazik ama alaycı.

Soru karşısında hazırlıksız yakalandığım için göz kırpiyorum ve geri çekilip ona bakıyorum. "Seni böyle bir centilmen olarak düşünmemiştim."

Gülüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor ve bu ses göğsümün hafiflemesine neden oluyor. "Bugünkü düşüşünden sonra demek istedim."

"Ah. Doğru." Kalçalarımı hafifçe oynatarak gerçek bir acı olup olmadığını test ediyorum. "Sorun değil, neredeyse unutuyordum."

"Güzel." Saçlarımı tekrar öpüyor ve ne kadar hassas hissettirdiğini görünce içime bir sıcaklık doluyor. "Giyinip aşağıya inelim mi? Az önce yapmamışız gibi davranalım... bilirsin?" Sırtışı saf bir yaramazlık.

Parmağımı göğsüne vurarak sırtıyorum. "Evet. Sanırım Millie ve Peter'a görünmeyi borçluyuz."

Adam yerden boxer'ını alırken kaşlarını kaldırıyor. "Onlara iletişimleri üzerinde gerçekten çalışmaları gerektiğini de söylemeliyiz."

Doğrudum ve külotuma uzanmadan önce gerindim. "Evet, cidden."

EPILOG

Ertesi gün kahvaltı ediyoruz; sekizimiz de mutfak adasının etrafında toplanmış, kahve içip peynirli ve jambonlu kruvasanları mideye indiriyoruz. Herkes sohbet ederken taze demlenmiş espresso ve hamur işi kokusu havayı dolduruyor, kahkahalar fincanların tabaklara çarpmasıyla karışıyor.

Adam ve benim dikkat çektiğimizi fark ettiğimde kahvemi yudumluyordum. Elbette kimseye bir şey söylemedik - dün gece ona her şeyi itiraf ettiğimde mutluluk gözyaşları döken Millie ve olağanüstü ekürimiz Peter dışında. Ama grubun geri kalanı hala bizim hakkımızda tamamen karanlıkta.

Ta ki Adam'ın başparmağı masanın üzerinde duran elimin üzerinden dalgınca geçene kadar -küçük, kolay bir hareket, ama hemen içime bir uyarılma dalgası gönderiyor. Kafamı kaldırdığımda Chara'nın bizi izlediğini ve gözlerinin büyüdüğünü görüyorum. Kaşları havaya kalkıyor, bakışları Adam ve benim aramda gidip geliyor.

Kahretsin.

Elimi hızla çekiyorum ama yeterince hızlı değil. Chara'nın yüz ifadesi şaşkınlıktan farkına varmaya ve sonra da midemi bulandıran o kendini beğenmiş, kardeşçe ohhhh yüz ifadesine dönüşüyor.

Bu arada, diğerleri de fark edemeyecek kadar sohbete dalmışlardır. Peter DJ'liğin erkekler için nihai orta yaş krizi hareketi olduğunu savunurken, Tina daha kötülerini sıralıyor

Motosiklete binmek ya da amatör bir rock grubunda şarkı söylemek gibi.

Sesimi alçaltarak Adam'a doğru eğildim. "Dokunmayı kes kovboy, yoksa herkes öğrenecek."

Adam kahvesinden bir yudum alıp eğilirken ağzı kıvrılıyor, nefesi kulağımı ısıtıyor. "Bunu bir sır olarak saklamak ister misin?"

Göz kırpıyorum. "Hayır. Pek sayılmaz. Yani, eğer yaparsan-

"Ben de öyle," diyor ve burnumun ucunu öpmek için eğiliyor.

İşte o zaman herkes fark eder ve oda bir anda sessizleşir.

"Bekle, az önce onu öptün mü?!" Tina iri gözleriyle aramızdakileri işaret ederek ağzından kaçırıyor.

"Evet," diyor Chara, yüzü tamamen boş, sanki uzun zamandır biliyormuş ve kesinlikle iki saniye önce anlamamış gibi.

"Neler oluyor?" Sean gerçekten skandala uğramış görünerek sorar.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, bir elimi yüzüme sürerek. "Lütfen sakın ol."

"Sanırım dün gece takıldılar," diyor Amira, tek kaşını eğlenerek kaldırarak.

Yanaklarım anında ısındı. "Nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor, hiç etkilenmemiş gibi. "Yarım saatliğine ortadan kayboldun ve farklı kıyafetlerle geri döndün."

"T.M.I., Amira," diye inliyor Chara, iki eliyle kulaklarını kapatarak. "T.M.I.!"

"Vay anasını," diyor Tina, aval aval Adam'a bakarak.
"Bekle

-"Sen heteroseksüel değil misin?"

Adam, sanki erkek arkadaşının ailesinin meraklı sorularını yanıtlıyormuş gibi sakin ve sabırlı bir şekilde başını sallıyor. "Hayır. Lisedeyken kızlarla çıktım ama sadece gösteriş içindi."

"Harika," diyor Tina, sonra duraksıyor ve kaşlarını şüpheyle çatıyor. "Bekle... Buraya bu yüzden mi geldin? Sam'le takılmak için mi?"

"Tina!" Amira skandala uğradığını söylüyor. "Bu çok kaba." Adam kıkırdar. "Sorun değil. Ve hayır."

Ama o daha fazlasını söyleyemeden Peter bilmiş bir sırıtışla araya giriyor. "Şey... bir şekilde yaptın, değil mi?"

"Ne?" Millie ve ben birlikte ağızımızdan kaçırdık.

Adam'a bakıyorum, homurdanarak gözlerini deviriyor ve bir kolunu belime dolayıp beni yarı kucaklayacak şekilde kendine çekiyor. "Onu dinleme."

Peter arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, ağzının kenarlarında bir sırıtma oynuyor. "Sam'in erkek arkadaşından ayrıldığını öğrendikten sonra gelmeye karar verdi."

"Bekle, daha önce bilmiyor muydun?" Adam'a dönerek soruyorum, o da başını sallıyor.

Millie ile Peter'ın arasına bakıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Ciddi misiniz? Siz hiç konuşmaz mısınız? Bu yaklaşık sekiz ay önceydi!"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Adam gözleri benden Peter'a kayarak şaşkın şaşkın bakıyor.

"Tanrım!" Ellerimi havaya kaldırıp Millie ile Peter'ın arasını işaret ediyorum. "İkinizin çift terapisine ihtiyacı var!"

Bir an için oda sessizliğe bürünür ve sonra herkes kahkahayı patlatır.

SON

YAZARIN NOTU

Bu kitabı satın aldığınız için teşekkür ederiz!
Eğer beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Görüşleriniz benim için çok önemli ve diğer okuyucuların hikayeyi keşfetmesine yardımcı oluyor.

Bu maceranın bir parçası olduğunuz için teşekkür ederiz!

En iyi
dileklerimle, Gaia
Tate

DIĞER HIKAYELERIME GÖZ ATIN

Bağımsız Hikayeler:

[Benedict Blackmoor'un Büyük Aldatmacası](#)
[MM Romantizm](#)

[Tatil için erkek arkadaş: MM Kısa Öykü](#)
[Romantizm](#)

[Rakipler Kilit Altında: MM Kısa Öykü](#)
[Romantizm](#)

[Cesaret Üzerine Bir Öpücük: MM Kısa Öykü](#)
[Romantizm En Sevdiğim Düşmanım : MM Kısa](#)
[Öykü Romantizm](#)

[Uçak Aşkı: MM Kısa Öykü Romantizm](#)

Miles & Kieran Serisi:

[Eski Sevgilimin Yeni Erkek Arkadaşı Bir Katil:](#)
[MM Romantik Komedi Gerilim \(1. Kitap\)](#)
[Sahte Erkek Arkadaşım Noel: MM Romantik](#)
[Komedi Novella \(Kitap 2\)](#)

Gizemli Ada İlişkimiz: MM Romantik Komedi
Gerilim (3. Kitap)

Gizli Düğün Maceramız: MM Romantik
Komedi (4. Kitap)

Bültenime abone olun TikTok @
authorgaiatate Instagram @
authorgaiatate

E-posta authorgaiatate@gmail.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.